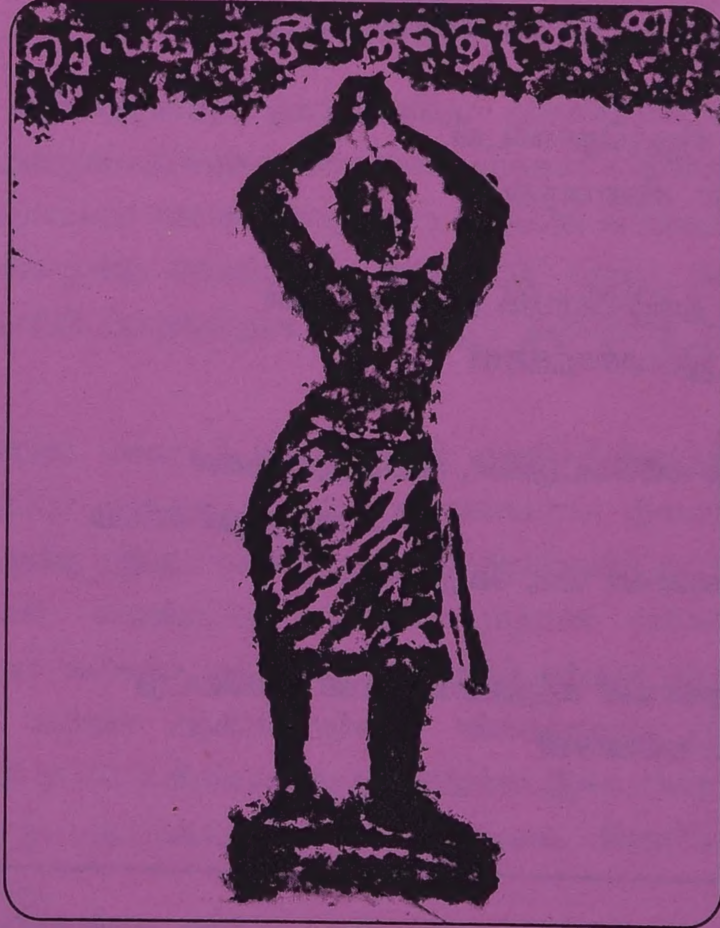
கல்வெட்டு

Kalvettu

திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2043 ஐப்பசித் திங்கள்

செல்வன் சிறுத்தொண்டன் என்று பெயர் பொறித்த
புடைப்புச் சிற்பம்

கல்வெட்டு – காலாண்டிதழ் – 91 (அக்டோபர் 2012) விலை: ரூ. 10.00
தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை

உள்ளே

கட்டுரைகளில் சொல்லப்படும் கருத்துக்களுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்களே பொறுப்பாவர்

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறையின் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு இத்துறை
ஆணையர் (பொறுப்பு) முனைவர் **சீ. வசந்தி** அவர்கள் சார்பாக
கல்வெட்டாய்வாளர் திரு. **இரா. சிவானந்தம்** அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது.
இணையதளம்: www.tnarch.gov.in
மின் அஞ்சல்: tnarch@tn.nic.in
archcommissioner@gmail.com

முனைவர் **சீ. வசந்தி,** எம்.ஏ., எம்.பில்., பி.எச்டி.,
ஆணையர் (பொ)

தொல்லியல்துறை,
தமிழ் வளர்ச்சி வளாகம்,
ஆல்சு சாலை,
சென்னை-600 008

பதிப்புரை

தமிழக வரலாற்றுக்குத் துணைபுரியும் முதன்மைச் சான்றுகளான கல்வெட்டுகள், அகழாய்வுத் தொல்பொருட்கள், காசுகள், செப்பேடுகள் போன்ற முதன்மைத் தரவுகளைக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை வெளியீடான '**கல்வெட்டு**' எனும் காலாண்டிதழில் தொடர்ந்து வெளியிடப்படுகின்றன. இவ்விதழ் 'கல்வெட்டு இதழ்-91'ஆக வெளிவருகிறது.

புதுக்கோட்டை மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் மூலம் அக்காலத்தில் நிலத்தின் மீதான வரிவிதிப்பும் வசூலும், பல்வேறு வகையான நிலவரிகள், அதன் வாயிலாக மக்களுக்கு ஏற்பட்ட வரிச்சுமைகள், நீர்நிலைகள் தொடர்பான வரிகள், தொழில் வரிகள், வணிகப்பொருட்களின் மீதான வரிகள், அரசுக்கு செலுத்தவேண்டிய வரிகள், மக்களைப் பாதுகாப்பதற்காக பெறப்பட்ட படை வரிகள், சமுக வரிகள் ஆகியவற்றினை விரிவாகவும், இன்றைய வரி அமைப்புகளோடு ஒப்பிட்டு சிறப்பாக எழுதப்பட்டுள்ள இக்கட்டுரை 'இதழ்-55'ல் இடம்பெற்றுள்ளது. ஆய்வாளர்களின் பயனுக்காக மீண்டும் இவ்விதழில் வெளியிடப்படுகிறது.

சுடுமணி, சுதை உருவங்கள் தோற்றம் வளர்ந்த விதம் தருமபுரிப்பகுதி அகழாய்வுகளில் கிடைக்கப்பெற்ற சுடுமண் உருவங்களைக் கொண்டு அப்பகுதியில் தொடர்ந்து நடைபெற்று வரும் சுடுமண் உருவ வழிபாட்டினை விளக்கும் கட்டுரை உள்ளது.

சேலம் மாவட்டம் ஆறகளூர் கோயில் கல்வெட்டில் 'செல்வனான சிறுத்தொண்டன்' என்பவன் பற்றிய குறிப்பு, அவன் எழுந்தருளுவித்த தேவார மூவர் சிலைகள் பற்றிய விவரங்களைக் கொண்ட கட்டுரை ஒன்றும் இடம்பெறுகிறது.

'அரிட்டாபட்டி தமிழ்–பிராமிக் கல்வெட்டுகள்' என்கிற கட்டுரை இக்கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஊர்கள் திருநெல்வேலி, இலஞ்சி ஆகிய ஊர்களே என்று உரிய சான்றுகளுடன் விளக்குகிறது. அதேபோன்று 'தமிழ்–பிராமி கல்வெட்டுகள், குகைத்தளங்கள் உணர்த்தும் சமயம்' என்கிற ஆய்வுக் கட்டுரை பல்வேறுத் தரவுகளைக் கொண்டு தமிழ்–பிராமி குகைத்தளங்கள் சமண சமயம் தொடர்பானது என்று இக்கட்டுரை ஆசிரியர் நிறுவுகிறார்.

கி.பி. 13–ஆம் நூற்றாண்டில் கண்மாய் வெட்டி, கரையமைத்து, தண்ணீரைத் தேக்கி வைத்து, அத்தண்ணீரை வேளாண்மைக்கும், குடிநீருக்கும் முறைப்படுத்தி வழங்கிடக் குமிழியை (மதகு) நிர்மாணித்து தண்ணீர் ஒழுங்குமுறைத் திட்டத்தைத் சிறப்பாகச் செயல்படுத்திய கட்டுரையும் இடம்பெற்றுள்ளது.

இவ்விதழினை சிறப்புறப் பதிப்பித்துள்ள இத்துறை கல்வெட்டாய்வாளர் திரு. இரா. சிவானந்தம் அவர்களுக்கு மனமுவந்த பாராட்டுகள். மேலும் இவ்விதழினை சிறந்தமுறையில் ஒளிஅச்சு மற்றும் அட்டைப்பட வடிவமைப்பு செய்த திருமதி. ச. சரஸ்வதி, அச்சுக்கோர்ப்பாளர் அவர்களுக்கும், அச்சிடும் பணி, புத்தகமாக்கும் பணி செய்த பா. வசந்தா, சீ.தாமோதரன் ஆகியோருக்கும் எனது பாராட்டுகள்.

கருத்துச்செறிவு மிக்க இவ்விதழ் சிறந்த ஆய்விதழாக அமைந்துள்ளது. வழக்கம்போல் வரலாற்று ஆர்வலர்கள், தொல்லியல் ஆர்வலர்கள் இவ்விதழை வரவேற்பார்கள் என நம்புகிறேன்.

சி. வசந்தி

புதுக்கோட்டை மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் காட்டும் வரிகள், நிலம் மற்றும் வருவாய் நிர்வாகம்

1

முனைவர் **ரா. கண்ணன்,** இ.ஆ.ப.,
அரசு முதன்மைச் செயலாளர்
சுற்றுலா, பண்பாடு (ம) அறநிலையங்கள் துறை

முன்னுரை

புதுக்கோட்டை மாவட்டம் எளிதாக ஆய்வு செய்யக்கூடியதாக அமைந்துள்ளது. ஏனென்றால் புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம் 1948-இல் தான் சென்னை மாகாணத்துடன் சேர்க்கப்பட்டது. அன்றைய புதுக்கோட்டை அரசில் இருந்த ஆலங்குடி, குளத்தூர், திருமெய்யம் ஆகிய வட்டங்கள் இன்று அப்படியே தனித்தனி வட்டங்களாக அமைந்துள்ளன. இப்பகுதியில் மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், சமூக சமய நடைமுறைகள், உழவு சார்ந்த பொருளாதாரம், உரிமைகள், கடமைகள், சில நீதி நெறிமுறைகள் ஆகியவை பண்டைய மரபையொட்டியே அண்மைக்காலம்வரை அப்படியே நடைமுறையில் இருந்து பிறகுதான் மறைந்துள்ளன. எனவே தொடர்ந்து இருந்த இப்பண்புக்கூறுகள் தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் பண்டைய செய்திகளை எளிதாக விளங்கிக் கொள்ள வாய்ப்பு நல்குபவையாகும்.

அடிப்படை ஆதாரங்கள்

புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தானக் கல்வெட்டுகளை ஒன்று திரட்டித் தனியொரு கல்வெட்டுத் தொகுதியாக அன்றைய புதுக்கோட்டை அரசு வெளியிட்டுள்ளது. இத்தொகுதி, ஆய்வாளர்களுக்கு ஆய்வு செய்வதற்கு வாய்ப்பான ஒரு நூலாக உள்ளது. இக்கல்வெட்டுத் தொகுதியை முழுதும் ஆய்வு செய்து தனியொரு நூலாக அமரர் **திருமலை**, இ.ஆ.ப., அவர்கள் வெளியிட்டமை புதுக்கோட்டைப் பொருளாதார வரலாற்றினுக்கு நல்லதொரு தெளிவு தரும் நூலாக அமைந்திருக்கிறது.[1] ஜப்பானியப் பேராசிரியர் நொபுரு கராஷிமா தலைமையிலான குழு இத்தொகுதியில் காணப்படும் வருவாய்ச் சொற்களை

முழுவதும் திரட்டித் தமது ஆய்விற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளது.[2] இவ்விரு நூல்களிலும் தரப்பட்டுள்ள வரிகளின் பட்டியல்கள் இக்கட்டுரையில் பயன்படுத்திக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தின் தனித்தன்மை

புதுக்கோட்டை மாவட்டம் வரலாற்றில் தனித்துவம் பெற்றதாகும். இப்பகுதியில் பேரரசுகளின் நேரடி ஆட்சி நிகழ்ந்த காலம் குறைவாகும். சிற்றரசுகளின் ஆட்சிப் பொறுப்பிலேயே இப்பகுதி பெரிதும் இருந்துள்ளது. இப்பகுதி சோழர் மற்றும் பாண்டியப் பேரரசுகளின் இடையில் அமைந்ததாகும். வடக்கில் சோழ நாடும், தெற்கில் பாண்டிய நாடும் அமைந்திருந்தன. இப்பகுதியைத் தாயகமாகக் கொண்ட இருக்குவேளிர், முத்தரையர் ஆகிய சிற்றரசுகள் அப்பேரரசுகளின் ஏற்றத்தாழ்வுச் சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்ப தங்களது தலைமை விசுவாசத்தை மாற்றிக்கொண்டன. இதன் விளைவாக இப்பகுதியில் தொடர்ந்து சண்டை நிகழும் பகுதியாக அமைந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் பேரரசுகளின் செல்வாக்கு மற்றும் கட்டாய நியதிகள் இப்பகுதிச் சமூகம், உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மற்றும் பொருளாதார வாழ்வின்மீது தாக்கம் உண்டாக்கின. இதுபோலவே பிற்காலத்தில் விஜயநகரர் ஆட்சியின்போதும் அதன் செல்வாக்கு மற்றும் கட்டாயங்களால் இப்பகுதி விவசாய அமைப்புகளும், உள்ளாட்சி அமைப்புகளும் தாக்கம் பெற்று மாற்றம் கண்டன.

இப்பகுதி நிலங்கள் வானம் பார்த்தவையாகும். நிலங்கள் வறண்டும், மழையால் நீர் பெற்ற கண்மாய்கள் மற்றும் கிணறுகளின் மூலம் பாசன வசதி பெற்றும் விளைகின்றன. இப்பகுதி மக்கட்தொகையில் பெரும்பாலானவர்கள் விவசாயிகளாவர். வேளாளர்களும் பொருளாதாரத்தில் பின்னடைந்துள்ள நலிந்த பகுதியினருமே விவசாயிகளாக உள்ளனர். இவர்கள் ஊரார், நாட்டார் என்றழைக்கப்படும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளைச் சார்ந்தவராவர். இவர்களையடுத்து முக்கியத்துவம் உடையவர்கள் நகரம் என்றழைக்கப்படும் அமைப்பைச் சேர்ந்த வணிகர்களும், படைப்பற்று என்ற அமைப்பைச் சேர்ந்த விவசாயத் தொழிலுடைய போர் வீரர்களுமாவர். நகரம் சார்ந்த வணிகக்குழுக்களின் நடவடிக்கைகள் இப்பகுதியில் கி.பி. ௯-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தொடங்கிவிட்டன. போர் வீரர்களான மறவர்களின் நடவடிக்கைகள் அண்மைக்காலம்வரை இப்பகுதியில் இருந்துள்ளன. அந்தணர்களின் சபை அமைப்புகளை உடைய பிரம்மதேயங்கள் பரவலாகவும்

மற்றவற்றோடு ஒப்பிட மிக குறைவானவையாகவும் இருந்தன. இவ்வகையில் இப்பகுதி ஒரு குறிப்பிட்ட வாழ்க்கை அமைப்பும், மக்கள் தொகையில் குறிப்பிட்ட ஒரு தொகுதியினரின் முக்கியத்துவம் பெற்றதாகவும் காணப்படுகிறது.

புதுக்கோட்டைக் கல்வெட்டுகள்

புதுக்கோட்டைக் கல்வெட்டுகள் பொதுவாக இரண்டு வகையானவை. 1. நிலக்கொடை; நிலம் மற்றும் பிறவற்றின் மீதான கட்டணங்களின் கொடை; சேவைகளுக்கான அறக்கட்டளைகள் பற்றிய ஆவணங்கள், 2. கோயில்கள் மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகள் தனி நபர்களுடன் செய்துகொண்ட குத்தகை ஒப்பந்தங்கள் அல்லது விலை ஆவணங்கள்; குத்தகைதாரர் மற்றும் விலைக்குப் பெறுபவருடைய கடமைகள்-உரிமைகள் நிச்சயிக்கும் ஆவணங்கள், இக்கல்வெட்டுகளிலிருந்து மேலோட்டமாக சலுகைகள் நிலவுடமைகள் ஆகியவை அறியக் கிடைக்கின்றன என்றாலும், அவற்றிலிருந்து பல்வேறு வகையான நிலவுடமைகள், குத்தகைகள், உட்குத்தகைகள் பற்றி நமக்குத் தேவையான செய்திகள் உள்ளன.

அன்றைய வரிகள்

இவ்வாறான பின்புலத்தில் இப்பகுதியில் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் வரிகள், வருவாய்ச் சொற்கள் பற்றி இங்கு காண்போம். புதுக்கோட்டைக் கல்வெட்டுகளில் ஏறத்தாழ 200 சொற்கள் வரிகளையும், வருவாய் மற்றும் கடமைகளையும் குறிப்பனவாக உள்ளன. இவற்றின் பின்னொட்டுச் சொற்களில் பல பாட்டம், பேறு, தேவை, ஆள், சோறு, வரி, இறை, காசு, வினியோகம், பணம் என்பனவாக உள்ளன. வரிகள் காசாகவும், பொருளாகவும், சேவையாகவும் செலுத்தப்பட்டதை உணர்த்துகின்றன.

மேற்குறிப்பிட்ட 200 சொற்களைக் கீழ்வரும் பத்துத் தொகுப்புகளில் உள்ளடக்கலாம்.

1. நிலம் தொடர்பானவை
2. நீர்நிலை தொடர்பானவை
3. தொழில் தொடர்பானவை
4. வணிகப்பொருட்கள் தொடர்பானவை
5. அரசு நிர்வாகம் தொடர்பானவை

6. படை மற்றும் பாதுகாப்புத் தொடர்பானவை
7. சமூகம் தொடர்பானவை
8. ஆவணங்கள் தொடர்பானவை
9. நீதி, தண்டனை தொடர்பானவை
10. இலவச, கட்டாயச் சேவைகள்

வரிவிதிப்பும், வசூலும்

பண்டைய வரிவிதிப்பு முறை ஒரு குறிப்பிடத்தக்க முறையாகும். விவசாயம் சார்ந்த நிலமுள்ளவர்கள் நாடு, ஊர், என்ற பெயருடைய குழுக்களில் நிர்வாகத்தில் இருந்தனர். இவற்றில் நாடு அமைப்புகள் அரசிற்கு வரி ஈட்டித்தரும் அமைப்புகளாகவும் செயல்பட்டன. அரசு அதிகாரிகள் நாடு அமைப்புகளைக் கண்காணிப்பதன் மூலம் வரி வசூலைப் பெற்றனர். வரி செலுத்துவோர்க்கும், அரசிற்குத் இடையில் பணியாற்றுபவர்களாக நாடு அமைப்பைச் சேர்ந்த நாட்டார்கள் இருந்தனர். அரசர், அரசுகள் மாறிய போதும் இப்பணியை அவர்கள் தொடர்ந்து செய்தனர். நிலையான விளைச்சலையும், விவசாயக் குடிகளையும் ஏற்படுத்துவதற்காக தேவதானம், பிரம்மதேயம், பள்ளிச்சந்தம் என்ற வகையில் சலுகை பெற்ற நிலமுடைய ஊர்கள் முறையே கோயில்களுக்காகவும், அந்தணர்களுக்காகவும், சமண-பௌத்த கோயில் களுக்காகவும் வரிவிலக்குடைய கொடைகளாக ஏற்படுத்தப்பட்டன. பிறபகுதிகளைவிடப் புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் இம்முறை நிலைகொள்ளக் கால அவகாசமும், தொடர்ந்து முயற்சிகளும் தேவைப்பட்டன. பிரம்மதேய நிலங்கள் வேதமறிந்த அந்தணர்களுக்கு வழங்கப்பட்டமையால் அந்நிலங்கள் அந்தணர்களுக்குள்ளேயே விற்பனை அல்லது வேறு வகையாக உரிமை மாற்றம் அடைவது விரும்பப்பட்டது. வெளியாட்கள் அவற்றைப் பெறுவது ஊக்குவிக்கப்படவில்லை. இதுபோலவே தேவதான, பள்ளிச்சந்த நிலக்கொடைகளும் இந்து, சமணக் கோயில்களிடமே இருப்பது விரும்பப்பட்டது. அந்தணர்களுக்கு கொடைகள், வரிச்சலுகைகள் வழங்கப்பட்டது இலவசமாக இல்லை. அவர்கள் கோயில்களில் பணியாற்றுவது போன்ற கடமைகளைச் செய்வதற்காகவே இருந்தன. அதற்கு ஊதியம் கிடையாது.

வரிவிலக்களிப்பதில் மற்றொரு முறையும் இருந்தது. அது "கற்பூரவிலை" என்ற பெயரில் அமைந்ததாகும். நிலங்களின் மீதான அரசிற்கு

அல்லது சிற்றரசிற்குச் செல்லவேண்டிய வரிகள் முற்றிலும் "கற்பூரவிலை" என்ற பெயரில் விடுவிக்கப்பட்டன. முன்னரசுகள் முழுவதும் வரிவிலக்கு செய்யாதிருந்தபோதிலும் இம்முறையால் முழுதும் விலக்குப்பெற்றன. கற்பூரவிலை என்ற பெயரில் ஒட்டுமொத்தமாக ஒரு தொகை செலுத்துவதன் மூலம் அரசனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய நிலத் தீர்வைகள் கோயிலுக்குத் திருப்பி விடப்பட்டன. இதனைப் பல கல்வெட்டுகள் காட்டுகின்றன.

1. நிலம் தொடர்பான வரிகள்

நத்த வரி, தோட்டப்புற ஆயம், புஞ்சைக்கடமை, புஞ்சை வாரம், தோட்டப்புற ஆயம், மனை வரி போன்ற வரிகள் நிலம் தொடர்பான பெயர்களுடன் காணப்படுகின்றன. கடமை, கார்த்திகைப் பச்சை ஆகியவையும் நிலம் மற்றும் விளைச்சல் தொடர்பானவை ஆகும். நத்தம் என்பது விளைநிலங்களின் அருகில் அமைந்த உழவர் குடியிருப்பாகும். புஞ்சைக்கென்றும், நஞ்சைக்கென்றும், தோட்டத்திற்கென்றும், வீட்டுமனைக்கு என்றும் தனித்தனி வகையில் வரிகள் வசூலிக்கப்பட்டமை இப்பெயர்களால் தெளிவாகிறது. கடமை என்பது ஒரு பகுதி தானியமாகவும் ஒரு பகுதி காசாகவும் நிலங்களின் மீது வசூலிக்கப்படும் பிரதானமான வரியாகும். கார்த்திகைப் பச்சை என்பது கார்த்திகை மாத அறுவடையின்போது அல்லது விழாவின்போது அன்பளிப்பாகத் தரப்படும் வரியாகும். ஏர்வரி, ஏர், ஏர்க்கடமை போன்ற வரிகள் உழவு உழுதல், பண்படுத்துதல் தொடர்பானவையாகம். ஓர் ஏர் ஒரு நாளில் உழும் பரப்பளவிற்குப் புஞ்சை நிலங்களின் மீது விதிக்கப்படுவதுமாகும்.

நிலவரியின் அளவும் வசூலிப்பும்

நிலங்கள் எப்படி வரி விதிக்கப்பட்டன என்பதற்கு நார்த்தாமலையில் உள்ள இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழனின் ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டுக் (கி.பி. 1057) கல்வெட்டு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். முதலில் நிலங்கள் அனைத்தும் அளக்கப்பட்டன. அதற்குமுன் அளக்கப்பட்டுப் பதிவேடுகளில் கண்டுள்ளதை விடக் கூடுதலாக உள்ள நிலங்கள் கணக்கில் சேர்க்கப்பட்டன. இதுபோது புதிதாகத் திருத்தி விளைச்சலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட நிலங்களும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. நார்த்தாமலையில் இவ்விதம் நிலம் அளக்கப்பட்ட போது அரசு அதிகாரிகள், துணை அலுவலர்கள் மற்றும் நார்த்தாமலை நகர அமைப்பு ஆதலால் அதன் பிரதிநிதியாகக் கண்காணியும் உடன் இருந்து அளந்துள்ளனர்.[3]

நிலங்களின் பாசன வசதி மற்றும் விளைச்சல் தன்மையும் வரிவிதிப்பில், வரியின் அளவை நிர்ணயிப்பதாக அமைந்தன. இதனை ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலக் கல்வெட்டால் அறிகின்றோம். கோடனேரி, கவிக்குறிச்சி இலுப்பைக்குடி நாச்சி வயல் ஆகிய மூன்று நிலங்கள் நாட்டார், ஊரார், கோயிலைச் சேர்ந்தோரால் ஏல முறையில் விற்கப்பட்டன. இதனை ஒரு கைக்கோளன் விலைக்குப் பெற்றான். நிலங்கள் நெடுநாளாகப் பயிரிடப்படாமல் காடு மண்டியிருந்ததால் நிலங்களைப் பண்படுத்தி விளைச்சல் காண மூன்று ஆண்டுகள் வரிவிலக்குத் தரப்பட்டது. கோடனேரிப் பாசனத்திலிருந்த நிலங்களுக்கு ஒரு மா பரப்புக்கு 8 கலம் 1 தூணி 1 பதக்கு வரி விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் இலுப்பைக்குடி நாச்சி வயலில் ஒரு கிணறும் இருந்ததால் 1 மா பரப்பிற்கு 10 கலம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுபோல மருங்கூரிலிருந்த நிலம் பல நாள் தரிசாக இருந்து பிறகு விளைச்சலுக்கு வந்ததால் முதலாண்டில் ஒரு மா பரப்பிற்கு கால்வாசி வரியாக 2 கலம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் ஆண்டு முதல் அரைவாசியான 4 கலம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டின் மூலம் நிலங்களின் தரம் வரிவிதிப்பில் இடம் பெற்றிருந்தமை தெளிவாகிறது.[4]

நிலவரிக்கான தொகையை நிலமதிப்பின் விகிதமாகக் கணக்கிட்டால், அத்தொகை நிலத்தின் விலை மதிப்பில் மூன்றில் ஒரு பங்காக இருந்துள்ளது. இத்தொகையின் விகிதம் நிலமதிப்பின் 12.5 சதவீதம் முதல் 30 சதவீதம் வரை இருந்துள்ளது. இதில் பிற சில்லரை வரிகளும், சமூக வரிகளும் கணக்கில் சேரவில்லை.[5]

நாடு அமைப்புகளைச் சார்ந்த நாட்டார், நாட்டுக் கணக்கு என்ற கணக்கர் மூலம் வருவாய் நிர்வாகத்தை மேற்கொண்டனர். அரசிற்குத் தானியமாகவும், பணமாகவும் ஒட்டுமொத்த ஒரு தொகையைச் செலுத்தவேண்டும். இதற்கான வரிவிதிப்பு, வரி வசூல் மற்றும் வரிச்செலுத்துதல் தொடர்பான வரிப்பொத்தகங் களை அவர்கள் நிர்வகித்தனர். வீரபாண்டியன் காலத்தில் சேமப்பிள்ளையாரின் கீழிருந்த புவனசிங்கதேவன் என்ற அரசதிகாரி, கோயிலில் ஒரு பகுதியைப் புதிதாக சேர்த்து, அத்தெய்வத்திற்கு நகைகள் கொடுத்தும், பூசைக்கட்டளைகள் ஏற்படுத்தியும், விளைச்சலின் ஒரு பங்கினைக் கோயிலுக்கு நல்கியும், கோயில் ஊழியர்களுக்கு நல்கியும் உள்ளான் என்பதைப் பார்க்கும்போது நாடுகளில் வரி நிர்வாகப் பணியில் அரசு அதிகாரிகளின் மேலாண்மையும், செல்வாக்கு இருந்ததைக் காண்கின்றோம்.[6]

வரிச்சுமை

பண்டைய நாட்களில் வருமான வரிவிதிப்பு இல்லை. அதனால் வரிச்சுமையைப் பெரும்பாலும் நிலவருவாயே சுமந்தது. எனவே போர்க்காலங்களிலும், அரசு மாற்றங்களின்போதும் அதிகப்படியான வரிவிதிக்கப் பட்டது. வரிகள் செலுத்தப்படாத நிலையில் வரி நிலுவைகள் பலவந்தமாக வசூலிக்கப்பட்டன.

கி.பி. 1499-இல் விஜயநகர அரசின் கீழிருந்த நரசநாயக்கர் அதிகப்படியான வரி கட்டாயப்படுத்தி வசூலித்ததைத் திருவரங்குளத்தில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டின் மூலம் அறிகின்றோம். "விலையே இறையாக" அதாவது நிலத்தின் விலைமதிப்பே வரியாக அவர் விதித்தபோது நாட்டார் கடன் பெற்று வரியைச் செலுத்தினர். கடன் தொகையைத் திருப்பித்தர இயலாத நிலை ஏற்பட்டபோது பாலைக்குடி, களங்குடி, கிழிநல்லூர் ஆகிய மூன்று ஊர்களையும், கோயிலுக்கு விற்றுக் கடன் தொகையை அடைத்தனர். வரிச்சுமை காரணமாக நிலங்களைப் பயிர் செய்யக் குடிகள் இல்லாமல் (குடிமுட்டி) போயினர். எனவே கோயிலே புதிதாக குடிகளை வைத்து உழ அனுமதிக்கப்பட்டது. உழு குடிகளை மாற்றுவது என்பது இடைக்காலத்தில் இயலாத ஒன்றாகும். எனினும் வரிச்சுமையால் அது இங்கு நிகழ்ந்துள்ளது.[7] கி.பி. 1520, 1523 ஆகிய ஆண்டுகளைச் சேர்ந்த மேலும் இரு கல்வெட்டுகள் கோயிலுக்கு நாட்டார் இம்மூன்று ஊர்கள் தொடர்பாகத் தந்த கூடுதல் சலுகைகளைக் காட்டுகின்றன. இவ்வூர் நிலங்கள் கோயிலின் பண்ணை நிலங்களாக இருக்க அனுமதிக்கப் பட்டன. இதன்மூலம் முழுவிளைச்சலும் வரி இல்லாது கோயிலுக்குச் சேர்ந்து வழிபாடுகளும், திருப்பணிகளும், தேர்த்திருவிழாவும் இன்னும் பிற அறச்செயல்களும் நாட்டாரின் தர்மங்களாகக் கோயிலைச் சேர்ந்தன. இதன் வழியாக மூன்று ஊர்களும் "சர்வ மான்ய" மாகின.[8]

விஜயநகரர் அரசு அதிகாரிகள் ஊராட்சி அமைப்புகளைப் பலவந்தப்படுத்தி வரி வசூலித்ததையும், நாட்டார் தங்கள் நலனைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் பொருட்டுத் தீர்மானம் (ஒப்பு முறி) செய்ததையும் நார்த்தாமலைக் கல்வெட்டொன்றால் அறிகின்றோம். இதன்படி நார்த்தாமலைச் சீர்மை ஒரு பரவாக (தொகுதியாக) அளக்கப்பட்டு நல்ல நிலங்கள், விளையா நிலங்கள் என்று தரம் பிரிக்கப்பட்டு "தர்மப்படி" பாபம் ஏதும் இல்லாமல் வரி விதித்து வரி கொடுக்க வேண்டும். இந்தத் தீர்மானத்தை மீறி அரசு அதிகாரிகளுடன்

சேர்ந்து கொள்பவர்கள் (ராஜகரத்துக்கு உள்குடுத்து)[9] நாட்டுத் துரோகிகள் ஆவர். அவர்களைக் கீழ்படக்குத்தி அவர்களது நிலங்களும், வீடுகளும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டுக் கோயிலுக்குச் சொந்தமாக்கப்படும் என்றும் எச்சரிக்கப்பட்டனர்.

இச்செய்திகள் வரிவிதிப்பு, வரிச்சுமை மற்றும் வரிவசூலிப்பில் நாட்டாரின் பங்கு மற்றும் பொறுப்பு ஆகியவற்றைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

2. நீர்நிலை தொடர்பான வரிகள்

ஏரிவரி, ஏரிக்கடமை, ஆற்றங்கரைத்தேவை, ஒழுக்குநீர்ப்பாட்டம், நீர் நாழிகை நீராணி ஆகிய பெயர்கள் நீர் தொடர்பாகக் காணப்படுகின்றன. ஏரிகள் பராமரிப்பு ஆகியவை உழவிற்கு இன்றியமையாதவை. அவற்றிற்கென்று தனி வரிகள் வசூலிக்கப்பட்டுப் பராமரிக்கப்பட்டுள்ளது. மடை, மதகுகளைப் பராமரித்து நீர்ப்பாசனத்தை நெறிப்படுத்துபவர்களது ஊதியத்திற்காக வசூலிக்கப்படுவது நீராணியாகும். குறிப்பிட்ட கால அளவு நீர் திறந்து விடுவது நீர் நாழிகையாகும். ஏரி, குளங்களில் உள்ள மீன்களைப் பிடிப்பது மற்றும் பாசியை உரமாகப் பயன்படுத்துவது போன்றவற்றிற்காக வலையர் மற்றும் நில உரிமையாளர்களிடம் பெறப்பட்டது ஏரி மீன்பாட்டம், பாசிப்பாட்டம் ஆகியவையாகும். இவ்வருவாய்களும் பராமரிப்புப் பணிக்குப் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்க வேண்டும்.[10]

குடிமராமத்து எனப்படும் இவை தற்பொழுது கைவிடப்பட்டு விட்டன. எனினும் மீண்டும் உலக வங்கித் திட்டத்தின் கீழ் சேர்க்கப்படவுள்ளன.

3. தொழில் தொடர்பான வரிகள்

செக்கிறை, தறிஇறை, தறிக்கடமை, தட்டார்பாடி, தட்டார்பாட்டம், தலைக்காசு, தச்சு தாழ்வு, தோலொட்டுபட்டடை, ஈழப்புஞ்சை, இடையர் வரி, பறை, பறைஉறை, தட்டொலி என்று பல வரிகளின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. எண்ணெய் ஆட்டுதல், துணி நெய்தல், உலோகப் பொருள்கள் உற்பத்தி, மரப்பொருள்கள் உற்பத்தி ஆகியவற்றிற்கான வரிகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் மரம் ஏறித் தேங்காய் பறித்தல், கள் இறக்குதல் (ஈழம் புஞ்சை), ஆடுமாடு மேய்த்தல், பால்-தயிர்-மாமிச உற்பத்தி (இடையர் வரி), வாத்தியங்கள் வாசித்தல் (தட்டொலி, பறை) ஆகிய தொழில் புரிவோரின் மீதும் வரி விதிப்புகள் இருந்துள்ளன.[11] இவை அன்றைய சமுதாயத்தின் பொருளாதார அமைப்பை உணர்த்துபவையாகும். இன்று இவ்வகை வரிகள் சேவை வரி (Service Tax), தொழில் வரி (Professional Tax) என்ற அமைப்பில் இருப்பதைக் காணலாம்.

4. வணிகப் பொருட்கள் தொடர்பானவை

நெல்வரி, அரிசிக்காசு, பஞ்சுபீலி, ஆடைக்காசு, உப்பு வண்டி, பருப்பு வண்டி, வெற்றிலைத்தரகு, மாட்டுவரி முதலிய வருவாய்ச் சொற்கள் பொருள்களின் மீது விதிக்கப்பட்ட வரிகளாகத் தெரிகின்றன. நெல், அதிலிருந்து பெறப்படும் அரிசி, பஞ்சு, அதிலிருந்து பெறப்படும் ஆடை என மூலப்பொருள்களும், உற்பத்திப் பொருள்களும் வரிவிதிப்புப் பெற்றுள்ளன. உப்பு வண்டி, பருப்பு வண்டி, மாட்டு வரி ஆகிய வரிகள், பொருள்கள் மட்டுமல்லாது போக்குவரத்திற்கும் வரி விதிக்கப்பட்டதைக் காட்டுகின்றன. வண்டி என்பது போக்குவரத்து அல்லாமல் ஓர் அளவு என்ற அடிப்படையிலும் இருக்கலாம். வெற்றிலையும், அதனை விற்பதில் ஏற்படும் தரகிற்கும் வரி விதிப்பு இருந்துள்ளது.[12] இதுபோல ஏனைய பொருட்களின் தரகிற்கும் வரி விதிப்பு இருந்திருக்கலாம். இன்று இவை ஆயத்தீர்வை (Excise duty), விற்பனை வரி, (Sales Tax) நுழைவு வரி, சுங்க வரி (Octroi) ஆகியவற்றை நினைவூட்டு கின்றன. உப்பு வண்டி இன்றைய வாகன வரியை (Vehicle Tax) நினைவூட்டுகிறது.

5. அரசு நிர்வாகம் தொடர்பானவை

திருவாசல் விநியோகம், தூது வரி, வாசல்பேறு, வாசல்வரி, காரிய வாராட்சி போன்றவை நேரடியாக அரசன், அரசு, அரண்மனை தொடர்பான வரிகள் எனலாம். திருவாசல் என்பது அரண்மனை வாசலைக் குறிப்பதாகும்.[13]

6. படை வரிகள்

சந்துவிக்கிரகப்பேறு, ஆனைத்தேவை, ஆனைக்கூடம், ஆனைச்சாலை, குதிரைப்பந்தித் தேவை, குதிரைப்பணம், பாடிகாவல் ஆகியவை போர் மற்றும் பாதுகாப்புத் தொடர்பானவை. சந்து விக்கிரகப்பேறு என்பது போர் மற்றும் அதனால் ஏற்படுத்தப்படும் அமைதிக்காக விதிக்கப்படுவதாகும். பாடிகாவல் என்பது எதிரிகளிடமிருந்து குறிப்பிட்ட ஊர் அல்லது பகுதிகளைப் பாதுகாப்பதற்காக வலிமை மிக்கவர்கள் (ஏறத்தாழ சிற்றரசர்கள்) வசூலிப்பதாகும்.[14]

7. சமூக வரிகள்

சபா விநியோகம், நாட்டு விநியோகம், நகர விநியோகம், நாடேன்ற வரி, நாடுபடுதேவை ஆகியவை பிராமணர் சபை, உழவர் அமைப்பு, வணிகர் அமைப்புகள் தங்கள் தங்கள் நிர்வாக அமைப்புகள் தொடர்பாக வரிகள் வசூலிப்பதாகும். அரசிற்குச் செல்ல வேண்டிய வரிகளும் இவர்கள் மூலமாகவே வசூலிக்கப்பட்டுச் சென்றன.[15]

8. ஆவணம் தொடர்பானவை

இலாஞ்சினைப்பேறு, ஓலை எழுத்துப்பேறு, ஓலை விநியோகம், ஆண்டெழுத்துத் தேவை, கணக்கப்பேறு, வேண்டிக்கோள் ஆகியவை அரசாவணம், ஆணை, விண்ணப்பம் தொடர்பானவையாகும். ஓலை என்பது பொதுவாக அரசாணையைக் குறிப்பதாகும். இலாஞ்சினை அரசு ஒப்புதல் முத்திரை தொடர்பானது.[16] வேண்டிக்கோள் விண்ணப்பம் தொடர்பானது. ஊர், சபை, கோயில், வணிக நகரம் ஆகியவற்றிற்கென்று தனித்தனிக் கணக்கர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் பொதுவாகப் பெறப்பட்ட வருவாயிலிருந்தே ஊதியம் பெற்றனர். இன்று ஆவணங்கள் பதிவிற்காக முத்திரைத்தாள் சட்டம் தனியாக உள்ளதையும், முத்திரைத்தாள் கட்டணம் (Stamp duty) உள்ளதையும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கதாகும்.

கல்வெட்டுகளில் பல ஆவணங்களும், ஆவணங்களில் கையொப்ப மிட்டோர் சாட்சிகள் ஆகியோரின் பெயர்களும் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. சிவபிராமணர்களின் பெயர்கள் சமஸ்கிருதத்தில் அல்லாது தமிழில் உள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எடுத்துக்காட்டாக எதிரிலி சோழபட்டன், சைவாசிரியன் திருவேகம்பமுடையான் திருச்சிற்றம்பலப்பட்டன் ஆகியவற்றைச் சொல்லலாம்.[17] இப்பெயர்கள் அன்றைய அரசர்களின் பெயர்களைப் பின்பற்றியுள்ளன. அன்றைய சமுதாயத்தில் நிர்வாக ஆற்றல், அறிவாற்றல் மிகுந்த எல்லோரும் எழுத்தறிவுடையோர் என்று சொல்ல இயலாது. ஏனெனில் அரச மக்கள், மறமுதலிகள், சிவபிராமணர், கோயில் வாசல் பிச்சமுதலியார் (ஒரு சைவப்பிரிவுத் தலைவர்) முதலியோர் தங்கள் கையொப்பங்களை இடத்தெரியாதவர்களாக இருந்துள்ளனர். அவர்களுக்கு ஊர்க்கணக்கு, கோயில் கணக்கு போன்றோர் மேலொப்பம் (தற்குறிமாட்டறிதல்) இட்டுள்ளனர்.[18] எழுதுபொருள்கள் குறைவாக இருந்தமையால் நினைவாற்றல் மூலமாகவே அவர்களது செயலாற்றல் இருந்திருக்கக்கூடும்.

9. நீதி தொடர்பானவை

நீதிமன்றம், நீதிபதி என்று தனிப்பட்ட அமைப்புகள் அன்றில்லை. சபை, ஊர், நகரம் ஆகிய அமைப்புகள் மற்றும் அரசு அதிகாரிகள் ஆகியோர் நெறிமுறைகளைக் கண்காணித்துள்ளனர். இவர்கள் விதித்தவை தண்டமாகப் பெறப்பட்டன. தெண்டப்பணம் அவ்வகையில் ஒரு வருவாயாகும்.[19]

10. இலவச மற்றும் கட்டாயச் சேவைகள்

எச்சோறு, கூற்றரிசி, ஆள்வரி, ஆள்தேவை, முட்டாஆள், வெட்டி, வெட்டிப்பாட்டம், வெட்டித்தேவை என்ற வருவாய்ச் சொற்கள் இலவச சேவை தொடர்பானவை. ஊர்ப்பொதுவான பணிகள் வீட்டிற்கு ஓர் ஆள் அனுப்பப்பட்டுக் கட்டாயமாகச் செய்யப்பட்டன. அரச அதிகாரிகள் பணி தொடர்பாகப் பல்வேறு இடங்களுக்குச் செல்லும்போது அவர்களது செலவுகளும் ஆங்காங்கே ஈடு செய்யப்பட்டன.[20]

முடிவுரை

தனியொரு அமைப்பாக விளங்கிய நாட்டார் உள்ளாட்சி அமைப்பு, 16-ஆம் நூற்றாண்டில் பாளையக்காரர் முறை, சென்ற நூற்றாண்டுகளில் ஜமீன்தாரி முறை ஆகியவை புகுத்தப்பட்டதால் மறைந்து போயிற்று. 17-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு ஆங்கிலேய அரசால் மையப்படுத்தப்பட்ட அரசு அலுவலர் தொகுதி மற்றும் நிர்வாகம் கொண்டுவரப்பட்டு அதன்பிறகு சமத்துவ அரச அமைப்பால் ஊரளவில் இருந்த எல்லாப் பணிகளும், பொறுப்புகளும், அதிகாரங்களும் மையப்படுத்தப்பட்ட அரசிற்குச் சென்றுவிட்டன. ஏழைகளைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பும், கோயில், சமய நிறுவனங்கள் மற்றும் அறச்செல்வர்களிடமிருந்து அரசிற்குக் கைமாறிப் பெரும் செலவு தருவாதாகவும் அமைந்துவிட்டது. வரிச்சுமையில் இருந்து அந்தக்காலத்தில் யாருக்கும் விலக்களிக்கவில்லை. ஆனால் இன்று அரசியல் மற்றும் சமத்துவக் காரணங் களுக்காக பல வரி விலக்குகள் உள்ளன.

பொதுவாக நோக்கும்போது 200க்கும் மேற்பட்ட வரிகளா மக்கள் செலுத்தினார்கள்? என்று வியப்புத் தோன்றும். இவ்வருவாய்ச் சொற்கள் கி.பி. 1190 முதல் 1400 வரையிலானவை.

கி.பி. 1193 - 1250-இல் சுமார் 50-ம்

கி.பி. 1251 - 1300-இல் சுமார் 90-ம்

கி.பி. 1301 - 1350-இல் சுமார் 25-ம்

கி.கி. 1351 - 1400-இல் சுமார் 20-ம் என இவ்வரிகள் பரவலாக 200 என்ற எண்ணிக்கையில் இருந்தனவாகும்.

இவ்வருவாய்ச் சொற்கள் தற்கால வருவாய்ச் சொற்களிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபடுகின்றன. இன்று நாடு ஒட்டு மொத்தமாக நிர்வகிக்கப்படுவதாலும் நாட்டின் பாதுகாப்பு என்பது ஒட்டுமொத்தமாக இருப்பதாலும் வரி விதிக்கும் போக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டுவிட்டது எனலாம்.

அன்று எவற்றின் மீதெல்லாம் அதிக வரி பெறப்பட்டதோ அவையெல்லாம் இன்று பெரும்பாலும் வரி இல்லாதும், வரிவிலக்குடனும் உள்ளன. அன்று நாடு முழுதும் மையப்படுத்திய நிர்வாக அமைப்பு இல்லை. உச்சநிலையில் பெரும் பொறுப்புடைய அரசு அலுவலர் தொகுதியும் இல்லை. எனவே அலுவலக நிர்வாகச் செலவுகள் குறைவாக இருந்தன. செல்வம் மிக்க பெரிய நில உடமையாளர்களும் இல்லை. உள்ளாட்சி அமைப்பாக விளங்கிய நாட்டார்களே மக்களுடைய பங்களிப்போடு அரசின் பெரும்பாலான பணிகளை மேற்கொண்டனர். இன்றைய குடியரசுத் தலைவர் தலைமையிலான அரசு அமைப்போடு ஒப்பிடும்போது அன்றைய நிர்வாகச் செலவுகள் மிகக்குறைவாகும்.

பண்டைய வருவாய்களில் நிலவருவாய் போன்றவை அரசியல் செல்வாக்கால் விடப்பட்டு; வருமான வரி, ஆயத்தீர்வை, (Exise duty) சுங்க வரி போன்றவை அன்றைய அரசின் பிரதானமான நிலவரியின் இடத்தை நிரப்பியுள்ளன.

அன்று எளிமையான, சமயம் சார்ந்த வாழ்வு வாழ்ந்தும், பிறருடைய உடமைகளைக் கள்ளத்தனமாக அபகரிக்காதும் விளங்கிய செல்வந்தர்கள், ஏழைகள் கஷ்டப்படாமல் இருக்க உதவுவதைத் தர்மமாகவும், கடமையாகவும் கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய செயல்பாடு சமத்துவக் கொள்கை சார்ந்த அரசு நிர்வாக அமைப்பால் விடுபட்டுப்போனது.

இதுவே புதுக்கோட்டை நிலம், வருவாய், நிர்வாகம் பற்றிய ஆய்வில் அறியக் கிடைக்கும் உண்மையாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Tirumalai, R. *Studies in Ancient Township of Pudukkotai,* 1981, Institute of Epigraphy, State Department of Archaeology, Government of Tamilnadu.

2. Noboru Karashima : *History and Society in South India* 2001, Oxford University Press, New Delhi.

3. திருமலை ஆர். மேலது. பக். 6, புதுக்கோட்டை கல்வெட்டு எண்: 112

4. மேலது. பக். 6, புதுக்கோட்டை கல்வெட்டு எண்: 486

5. மேலது. பக். 183

6. மேலது. பக். 59-60

7. மேலது. பக். 53-54

8. மேலது.

9. மேலது. பக். 318

10. பார்க்க : நொபுரு கராஷிமா; மேலது, பட்டியல் 16 மற்றும் பக். 105-128, திருமலை, ஆர். மேலது, சிறப்புச் சொற் பட்டியல் (Glossary) பக். 357-381

11. முதல் 16 வரை மேலது.

17. திருமலை, ஆர். மேலது. பக். 81-86

18. மேலது பக். 38

19, 20. பார்க்க அடிக்குறிப்பு எண்: 10

2 தருமபுரி மாவட்டச் சுடுமண் பொம்மைகள்

முனைவர் தி. சுப்பிரமணியன்,
உதவி இயக்குநர் (ப.நி.)

தொல்பழங்காலத்தில் மக்கள் மிருகங்களுடன் மிருகங்களாக வாழ்ந்த காலத்தில் இயற்கையின் சீற்றத்தைக் கண்டு அஞ்சி வழிபட்டனர். இனக்குழு அமைப்பின்போது இத்தகைய இயற்கையே தெய்வீகத்தன்மை பெற்றது. காற்று, மழை, சூரியன் போன்றவைகளை வழிபட்ட மக்கள், இனக்குழு அமைப்பின் வளர்ச்சிக்காகவும், இனவிருத்திற்காகவும் குலக்குறி வழிபாடு, இறந்தவர்களை வழிபடும் வழக்கம், கிராம தெய்வ வழிபாடு போன்ற வழக்கத்திற்கு வந்தனர். உருவ வழிபாடு தோன்றிய பின்னர் இத்தகைய வழிபாட்டு இடங்களில் மண்ணாலும், சுடுமண்ணாலும் உருவங்கள் செய்து வைத்து வழிபடத் தொடங்கினர்.

சைவம், வைணவம், பௌத்தம், சமணம் போன்ற சமயங்கள் அரச மரபினரின் உறுதுணையுடன் வளர்க்கப்பட்டன. ஆனால் கிராம தெய்வங்களுக்கு அத்தகைய செல்வாக்கு கிடைக்கவில்லை. கிராம மக்களுடைய வாழ்க்கையும், கிராம தெய்வங்களுக்கு செய்யப்படுகின்ற சடங்குகளும் ஒன்றோடு ஒன்று கலந்திருந்ததால் கிராம தெய்வங்களின் வழிபாடு தானாகவே வளர்ந்தது, இதனுடைய எச்சங்களை தருமபுரி, சேலம், திருவண்ணாமலை மற்றும் வேலூர் பகுதிகளில் இன்றும் காண முடிகின்றது. பின்னர், சமயக்கோட்பாடுகள் பாமர மக்களிடையே சென்றடைய பல புனைக்கதைகளின் மூலமாக கிராம தெய்வங்களையும் சமயக் கடவுள்களையும் இணைத்து இவற்றிற்கிடையே பல உறவுமுறைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இருப்பினும் கிராம தெய்வங்களின் வழிபாடு முற்றிலும் மாறாமல் ஒரு சில மாற்றங்களுடன் காணப்படுகின்றன. ஆனால் பேரரசுகள் இருந்த பகுதிகளிலும் பொருளாதார வளர்ச்சி பெற்ற பகுதிகளிலும் சமயக் கோட்பாடுகளும், கோயிற்கலைகளும், சிற்பக்கலைகளும் பெருகி வளர்ந்தன.

மண்பொம்மை வைத்து வழிபடுகின்ற வழக்கம் தமிழகத்தில் மட்டுமின்றி, உலகின் பல நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றது. இவ்வழிபாடு சுமார் 4500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்று தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். சுடுமண் பொம்மை செய்யும் தொழில் நுட்பம் பல வளர்ச்சி நிலைகளைக் கடந்து வந்துள்ளது என்பது ஆய்விலிருந்து வெளிப்படுகின்றது.

தமிழகத்தில் சுமார் 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சுடுமண் பொருட்களைச் செய்யும் கலையை தெரிந்திருந்தனர் என்று அகழ்வாய்வுகளில் கண்டெடுக்கப்பட்டத் தொல்பொருட்கள் சான்று பகர்கின்றன. எனவே மட்கலங்களைச் செய்ய முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே சுடுமண் பொம்மைகளைச் செய்தனர் என்று கூறலாம். ஆதிச்சநல்லூர், பையம்பள்ளி, பேரூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம் ஆகிய இடங்களில் செய்யப்பட்ட அகழாய்வுகள் இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். சங்க இலக்கியங்களில் சுடுமண் பொம்மைகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மதுரை, காவிரிப்பூம்பட்டினம் போன்ற நகரங்களில் சுடுமண் பொம்மை செய்யும் கலைஞர்கள் இருந்தனர் என்பதை

"**சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலை மனைதொறும்**" இப்பாடல் வரி உணர்த்துகின்றது.[1]

பல்லவ மன்னர்கள் கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பிருந்து தமிழகத்தை ஆட்சி செய்துள்ளனர். அழிந்துவிடுகின்ற பொருட்களைப் பயன்படுத்தாமல் அழியாதப் பொருளான கல்லினைக் கொண்டு கோயில்களைக் கட்டியுள்ளனர். எனவே பல்லவ மன்னர்களின் காலத்திற்கு முன்பு மரம், சுதை, சுடுமண் போன்ற உருவங்களை வைத்து வழிபட்டுள்ளனர் எனலாம். இந்நிலை பல்லவ மன்னர்களால் மாற்றப்பட்டது என்பது உண்மை. இருப்பினும், பல்லவர் காலத்திற்குப் பின் வந்த சோழர் காலத்திலும் சுடுமண், சுதை உருவங்கள் வழக்கில் இருந்தன என்பதை அழகரை, திருக்காம்புலியூர், போளுவாம்பட்டி, தருமபுரி போன்ற இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வுகளில் கிடைத்த சுடுமண் பொம்மைகள் வழியாக அறியமுடிகிறது. இவை கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்டக் காலத்தைச் சார்ந்தவை. சோழர் காலத்திய கோயில்களிலும் சுதை உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் வந்த நாயக்க, மராட்டிய மரபினர்களின் காலத்தில் மீண்டும் சுதை, சுடுமண் உருவங்கள் அதிக அளவில்

செய்யப்பட்டன. கோயில்களிலும், அரண்மனைப் பகுதிகளிலும் கற்சிற்பங்களை விட சுதை உருவங்கள் அதிக அளவில் இடம் பெற்றன. இதனை, தஞ்சைப் பகுதியில் நாயக்கர், மராட்டியர் காலங்களில் கட்டப்பட்ட அரண்மனையில் சுதை உருவங்கள் அதிக அளவில் காணப்படுவதின் வாயிலாக உறுதி செய்யலாம்.[2] சைவம், வைணவம் மற்றும் தாய்த்தெய்வ வழிபாடுகளின் உருவங்களும், இயற்கைக் காட்சிகளும், அரண்மனைப் பகுதிகளில் இன்றும் காணப்படுகின்றன. மராட்டிய மன்னன் அமர்ந்து ஆட்சி செய்யும் தர்பார் மண்டபத்தின் விதானத்தில் சிவன், பிரம்மா, திருமால், இந்திரன் ஆகிய நால்வரும் தங்களுடைய வாகனங்களுடன் காட்டப்பட்டுள்ளனர், இவை வழிபாட்டிற்காகச் செய்யப்பட்டவை என்பது திண்ணம்.

சுடுமண் பொம்மை செய்யும் கலையை இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

1. அரச மரபினரால் சமயங்களுடன் இணைத்து வளர்க்கப்பட்டவை.

2. கிராம தெய்வங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ந்தவை.

கிராம தெய்வங்கள் ஊருக்கு வெளியே, கிழக்கு நோக்கி ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட உருவங்கள் ஒரே மேடையில் அமர்ந்த கோலத்தில் காணப்படுகின்றன. இத்தெய்வங்களின் கைகளில் கத்தி, வாள், சாட்டை போன்றன உள்ளன. தாய்த் தெய்வங்களை மாரியம்மன், பச்சையம்மன், எல்லையம்மன் என்று ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஒவ்வொரு பெயர்களை வைத்து வழிபடுகின்றனர்.

தருமபுரி மாவட்டத்தில் பனையகுளம், கொளகத்தூர், மாட்லாம்பட்டி, இண்டமங்கலம் போன்ற ஊர்களில் அழகான சுடுமண் பொம்மைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை வடஇந்தியாவை ஆட்சிசெய்த குஷாணர்களின் சுடுமண் கலையை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன என்று இவற்றை ஆய்வு செய்த முனைவர் இரா. நாகசாமி கூறுகிறார். மேலும் இவை சமண, பௌத்த மதத்தோடு தொடர்புடையனவாக இருக்கலாம் என்றும் கருதுகின்றனர். கொங்கு நாட்டிலும் இதைப்போன்ற சுடுமண் பொம்மைகள் கிடைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அரூர் வட்டத்தில், வெங்கடசமுத்திரம் என்னும் ஊர் அருகே வாணியாற்றின் கரையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சுடுமண் பொம்மை ஒன்று

தருமபுரி, தொல்லியல் துறை அகழ்வைப்பகத்தில் பொதுமக்கள் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளது. தாய் தன் குழந்தைக்கு பால் ஊட்டும் நிலையில் அமைந்துள்ள இச்சுடுமண் பொம்மையின் உருவ அமைதியைக் கொண்டு; இது சுமார் 1500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

மண்ணால் தாய் தெய்வத்தைச் செய்து வழிபடுகின்ற வழக்கம் தருமபுரி பகுதியில் இன்றும் உள்ளது. ஓசூர் வட்டத்திலுள்ள குமளாபுரம் என்ற ஊரில் கங்கம்மா என்ற தாய்த்தெய்வ வழிபாடு இத்தகைய முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கங்கம்மா உருவத்தைச் செய்து ஏழு நாட்கள் முதல் ஒரு மாத காலம் வரை இதற்கு விழா எடுக்கின்றனர். இவ்விழா நிறைவடைந்தவுடன் கங்கம்மா உருவம் குளத்து தண்ணீரில் விடப்படும். மண்ணால் இறை உருவங்கள் செய்து வழிபடுகின்ற வழக்கம் இன்றும் தருமபுரி பகுதியில் உள்ளது.[3]

பழங்காலத்தில் சுடுமண் பொம்மைகளாக இருந்து கிராம தெய்வங்களாகக் காலப்போக்கில் சுதை உருவங்களாக மாற்றப்பட்டன. இத்தெய்வங்கள் தற்போது செங்கல், சிமெண்ட் ஆகியவற்றினைக் கொண்டு செய்து வழிபடுகின்றனர். கிராம தெய்வங்களாக வணங்கப்படும் இறை உருவங்களில் கற்சிலையாக உள்ளவை குறைந்தும், சுதை சிற்பங்கள் மிகுந்தும் காணப்படுகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சிலப்பதிகாரம்
2. James Fergusion, "History of India and Eastern Architecture", New Delhi.
3. செல்வராஜ், ச. சுப்பிரமணியன், தி. "தருமபுரியும் அகழ்வைப்பகமும்" தொல்லியல் துறை, 1990, சென்னை

3 செல்வனான சிறுத்தொண்டன்

இரா. சிவானந்தம்
கல்வெட்டாய்வாளர்

சேலம் மாவட்டம், ஆத்தூர் வட்டத்தில் அமைந்துள்ள ஆறகளூர் வரலாற்றுச்சிறப்புமிக்க ஊராகும். 'ஆறகளூர்' என்னும் இவ்வூரினைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு 'வாணர் மரபினர்' சிற்றரசர்களாக ஆட்சி செய்தனர். இப்பகுதி 'மகதை மண்டலம்' என்றழைக்கப்பட்டது. அதிலும் குறிப்பாக மூன்றாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்காலத்தில் 'மகதை நாடாழ்வான் என்கிற இராஜராஜ வாணகோவரையன்' குறிப்பிடத்தக்கவன். இவன் மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் படைத்தலைவனாகவும், 'நாடுகாவல்' அதிகாரியாகவும் பணியாற்றியவன்.[1] பிற்காலப் பல்லவ மன்னன் கோப்பெருஞ்சிங்கனும் இவனும் சமகாலத்தவர்கள்.[2] ஆறகளூரிலிருந்து காஞ்சிபுரத்திற்கு செல்லும் நெடுஞ்சாலைக்கு இவனது பெயரால் 'மகதேசன் பெருவழி' ஒன்றும் இருந்தது.[3]

அச்சிறப்பு வாய்ந்த ஆறகளூரில் ஸ்ரீகாமநாத ஈஸ்வரர் கோயில் உள்ளது. இக்கோயிலில் தென்முகக் கடவுளான தட்சணாமூர்த்தி சன்னதிக்கு எதிரே முதல் திருச்சுற்று மாளிகைத் தெற்குப்புறத் தூண் ஒன்றின் கீழ்ப்பகுதியில் ஓர் மனித உருவம் புடைப்புச் சிற்பமாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வுருவத்திற்கு மேல் 'செல்வனான சிறுத்தொண்டன்' என்னும் பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் செல்வன் என்பது அவனது இயற்பெயர்; சிறுத்தொண்டன் என்பது அவனது சிறப்புப் பெயராகும். திருச்சுற்றுத்தூண் ஒன்றில் இவனது பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதால் இவன் இத்திருச்சுற்று மாளிகை மண்டபத்தையோ அல்லது இம்மண்டபத்தின் ஒரு பகுதியோ அல்லது இம்மண்டபத்தின் தூண் ஒன்றினையோ செய்தளித்தவனாக இருத்தல் வேண்டும்.

சிறுத்தொண்டன் என்ற சிறப்புப் பெயரால் அழைக்கப்பட்டுள்ளதால் கண்டிப்பாக இவன் சிறந்த நற்செயல்களையும், சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டும் செய்ததால் இவன் இப்பெயர் பெற்றான் எனக்கூறலாம். செல்வனான சிறுத்தொண்டன் என்னும் எழுத்துப் பொறிப்பின் எழுத்தமைதியைக் கொண்டு கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது எனலாம்.

இக்கோயில் முன்மண்டபத் தெற்குச் சுவரில் கல்வெட்டொன்று காணப்படுகிறது. இக்கல்வெட்டு மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் 29-ஆம் ஆட்சியாண்டைச் (கி.பி. 1207) சார்ந்தது. இக்கல்வெட்டில் மிலாடாகிய சனநாத

வளநாட்டு ஆற்றூர் கூற்றத்து ஆறகளூர் திருக்காமீசுவரமுடைய நாயனார் கோயிலில் எம்பெருமக்கள் மூவரையும் மேற்படி ஊரில் இருக்கும் செல்வனான சிறுத்தொண்டன் என்பவன் எழுந்தருளுவித்துள்ளான் என்ற செய்திக் கிடைக்கின்றது.

இவன் எழுந்தருளிவித்ததாகக் கூறும் 'எம்பெருமக்கள்' மூவர் யாவர்? தேவாரம் பாடிய மூன்று பேரை 'மூவர் முதலிகள்' என்றழைப்பது வழக்கம்.[4] அதாவது திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி ஆகிய இம்மூவரே ஆகும். இம்மூவரை 'எம்பெருமக்கள் மூவர்' என்று இக்கல்வெட்டு அழைக்கிறது.[5] இவர்களுக்கு தினசரி வழிபாடு செய்திட செல்வன் என்ற சிறுத்தொண்டன் என்பவன் வழிவகை செய்துள்ளான். அதாவது இவர்களுக்கு 'சந்தித்தவர் பூசை' செய்யும்படி 5000 அன்றாடு நற்காசுகள் கோயில் பண்டாரத்தில் கொடுத்து, இக்காசு ஐயாயிரத்தினை மூலதனமாகக் கொண்டு இவ்வழிபாடு தொடர்ந்து நடந்திட ஏற்பாடு செய்துள்ளான்.

இவர்களுக்குச் செய்யப்படும் பூசைக்கு 'சந்தித்தவர் பூசை' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தேவாரம் பாடிய மூவரில் திருஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும் ஒரே காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த பெரியார்கள். அதாவது அவர்கள் வாழ்ந்த காலம் கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டாகும். மூன்றாமவரான சுந்தரர் கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர் என வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். இவர்களில் முதல் இருவர்களான திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் சைவ சமயக் கருத்துகளைப் பரப்புவதற்காக தமிழகம் முழுவதும் ஊர் ஊராக பல்வேறு கோயில்களுக்குச் சென்று இவ்வூர் இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடினர். இவர்கள் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பை தேவாரத்தில் முதல் மூன்று மூன்று திருமுறைகளாகத் தொகுக்கப்பட்டு; ஆறு திருமுறைகளாகப் பதிக்கப்பட்டுள்ளன. சுந்தரரின் பாடல்கள் 7-ஆம் திருமுறையாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

திருஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும் ஒரே காலகட்டத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ஆதலின் இவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக்கொண்ட நிகழ்வு நடந்தது.[6] அப்போது பாசத்தையும், மரியாதையையும் பரிமாறிக்கொண்டனர். இவ்விருவரின் சந்திப்பு சைவ சமய வரலாற்றில் மிகப்பெரிய எழுச்சியாக அமைந்தது என்பதற்கு இருவேறுபாடு கருத்துகள் இல்லை. பின்னர் இருவரும் தத்தம் பயணங்களைத் திட்டமிட்டு தேன்சுவை மிக்க நல்ல தமிழ் பாடல்களால் இறைவனைப் போற்றி புகழ்ந்து தமிழகம் முழுவதும் சென்று சைவத்தைப் பரப்பினர்.

திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் ஆகிய இருவரின் சந்திப்பைச் சிறப்பிக்கும் வகையிலேயே இக்கோயிலில் எம்பெருமக்கள் மூவருக்கும் சந்தித்தவர் பூசை செய்யவேண்டுமென்று செல்வனான சிறுத்தொண்டன் வழிவகைச் செய்துள்ளான். இதன் வாயிலாக இவன் சைவத்தின் மீதும், தேவார முதலிகள் மீதும் அளவற்றப் பற்றுக் கொண்டிருந்தான் என்பதை எண்ணும்போது உள்ளம் பூரிக்கிறது. அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவரான சிறுத்தொண்டன் என்பவரின் பெயர் இவனுக்குச் சிறப்புப்பெயராக சூட்டியிருக்கலாம்.

இந்த சந்தித்தவர் பூசை எவ்வாறு நடத்தவேண்டும் என்பதும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது தினமும் ஆற்றிலிருந்து திருமஞ்சனம் என்னும் புனித நீர் தூணி பதக்கு அளவு எடுத்து வந்து நீராடல் செய்யவும்; மாலை வேளையில் இவர்களுக்கு சந்தி விளக்கு இரண்டு வைக்கவும்; இவர்களுக்கு சாத்துவதற்கு உரிய ஆடைகளும் (பரிசட்டம்), பூமாலைகள் (திருப்பள்ளித்தாமம்), படைப்பதற்கு திருஅமுதும் செய்து வழிபாடு செய்திட வேண்டும் என்ற நிபந்தனைகளும் இடப்பட்டுள்ளன. இவர்களுக்கு படைப்பதற்கு செய்யப்படும் உணவின் அளவும், அதில் சேர்க்கவேண்டிய பொருட்களின் அளவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவ்வுணவு 4 நாழி அரிசி, 4 பலம் கறிகள், இதுக்குத்தக்க உப்பு, மிளகு, நெய் முதலியவற்றைக் கொண்டு செய்தளிக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பொருட்களைக்கொண்டு செய்யப்பட்ட உணவு இன்றைய சாம்பார்சாதம் போல இருந்திருக்கலாம்.

இவ்வாறு வழிபாடும், உணவும் படைத்திட வேண்டி இக்கோயில் பண்டாரத்தில் 5000 காசுகள் அளிக்கும்போது, இக்கோயில் பண்டாரத்தை நிர்வகிக்கும் கண்காணிகளான மகேசுவரர்கள், கோயில் நிர்வாகம் செய்யும் தேவகன்மி, இக்கோயில் கணக்கன் முன்னிலையில் இக்காசு ஐயாயிரத்தினை ஒப்படைத்த விவரமும் கிடைக்கிறது. இவன் காசுகள் கொடுத்த நாளும் விவரமாகக் கிடைக்கிறது. அதாவது அவ்வாண்டு கன்னி நாயற்று (புரட்டாசி மாதம்), வளர்பிறை பன்னிரெண்டாம் நாளான புதன்கிழமை, அஸ்த நட்சத்திரத்து அன்று தானமாக வழங்கியுள்ளான். அதற்கு இணையான நாள் கி.பி. 1297.

மேலும், செல்வன் என்கிற சிறுத்தொண்டன் என்னும் இவன் இக்கோயிலில் எம்பெருமக்கள் மூவரையும் எழுந்தருளிவித்துள்ளதாக இக்கல்வெட்டில் குறிப்பும் காணப்படுகிறது. எனவே இவன் எழுப்பிய உருவங்கள்

கற்சிலைகளாக வடிக்கப்பட்டவைகளா? அல்லது செப்புத் திருமேனிகளாக வடித்தளித்துள்ளானா என்ற சந்தேகம் எழுவது இயற்கை. இச்சிலைகள் செப்புப் படிமங்கள் என்று ஓர் ஆய்வாளர் கூறியுள்ளார்.[7] இக்கல்வெட்டில் தினசரி வழிபாடு செய்யவும், சந்தி விளக்கு வைக்கவும் கூறியிருப்பதன் வாயிலாக இவ்வுருவங்கள் கற்சிலைகளாக வடிக்கப்பட்டவை என்பது கல்வெட்டு விவரங்களை சற்று உற்று நோக்கும்போது தெரியவருகிறது.

ஏனெனில் செப்பு படிமங்களாக இருப்பின் அவை குறிப்பிட்ட சிறப்பு நாட்களின்போதே வெளியே எடுத்து வைத்து வழிபாடு செய்யப்படும். பின்னர் பாதுகாப்பு கருதி அவை மீண்டும் பாதுகாப்பான இடத்தில் வைக்கப்படுவது வழக்கம். இவன் எழுந்தருளிவித்தவை கற்சிலைகள்தான் என்று கூறலாம். மேலும் தென்புறத் திருச்சுற்று மாளிகையில் சைவ சமயக்குரவர்கள் நால்வரில் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய இம்மூவரின் உருவங்களும் ஒரே காலகட்டத்தைச் சார்ந்தது என்பதே அச்சிலைகளை நோக்கும்போது தெரியவருகிறது. நான்காமவரான மாணிக்கவாசகரின் சிற்பம் காலத்தால் சிறிது பிற்பட்டது. அக்கற்சிலைகள்தான் செல்வன் வைத்ததா என்ற ஐயம் எழுவது இயற்கை. அதற்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் உண்டா என்ற வினாவும் எழுந்தது.

இக்கோயில் திருச்சுற்று மாளிகை தென்பகுதியில் இம்மூவர் சிற்பங்களும், இத்திருச்சுற்றில் மூவர் சிலைகளுக்கு எதிரே உள்ள தூணில் இவனது பெயர் பொறித்த கல்வெட்டு மற்றும் இவனது சிற்பமும், இவை இரண்டிற்கும் எதிரே கோயில் முன்மண்டபத் தெற்குச் சுவரில் இவன் கொடையளித்த செய்தி கூறும் கல்வெட்டும் அமைந்துள்ளன. மூவர் சிற்பம், இவனது பெயர் பொறித்த கல்வெட்டு, இவனது சிற்பம், கல்வெட்டு ஆகியவை ஒரே காலகட்டத்தைச் சார்ந்தது. அதாவது கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டாகும். இவற்றினை ஒன்றுடன் ஒன்று இணைத்து ஆய்வு செய்ததில் மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் 29-ஆம் ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 1207) செல்வனான சிறுத்தொண்டன் கல்வெட்டில் தாம் எடுப்பித்ததாகக் கூறும் 'எம்பெருமக்கள் மூவர்' சிற்பங்கள் இவைகள்தான் என்பதற்கு மேற்கூறிய காரணங்கள் வலுசேர்க்கின்றன.

ஆறகளூர் ஊரைச் சார்ந்த செல்வன் என்கிற சிறுத்தொண்டன் தனது பெயருக்கு ஏற்றவாறு சைவத்தின் மீது ஈடுபாடும், நாயன்மார்களின் மீது பெருமதிப்பும் கொண்டிருந்தான். அதிலும் குறிப்பாக தேவாரம் பாடிய மூவர் மீதும் எல்லையில்லாத மிகுந்த பக்தியையும் கொண்டிருந்தான் என்பதை

எம்பெருமக்கள் மூவருக்கும் சிலை எடுத்தும்; வழிபாடு நடத்துவதற்கு பொருளுதவி கொடுத்தும் சிறப்பித்துள்ளதின் வாயிலாக விளங்கலாம். எவ்வாறாயினும் 'சிறுத்தொண்டன்' என்ற சிறப்புப் பெயர் இவனுக்கு சாலவே பொருந்தும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அக்காலத்தில் வாழ்ந்த பெரியோர்கள் தாங்கள் மேற்கொண்ட சமயத்தின் மீதான பற்றும்; அதற்கேற்றவாறான செயல்களையும் மேற்கொண்டனர். அவர்கள் செய்த அறக்கொடைகளும், அவற்றினை நடத்துவதற்குத் தேவையான பொருள்களையும், நடைமுறைகளையும், எவ்வாறு நடத்திட வேண்டுமென்ற நிபந்தனைகளையும் வகுத்து, உரிய நபர்களின் முன்னிலையில் கொடுத்து, தொடர்ந்து நடத்திடுவதற்கு ஏற்றவாறு ஆவணம் செய்தளித்துள்ளனர் என்பதை இக்கல்வெட்டு பறைசாற்றுகின்றது.

இவனது பெயர் பொறித்த சிற்பம், தேவார மூவர் முதலிகள் சிற்பங்கள் ஆறகளூரைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு ஆட்சி செலுத்திய மகதை நாடாழ்வான் இராசராச வாணகோவரையன் சிற்பம் ஆகியவை இவ்விதழின் அட்டைகளில் உள்ளன. 'செல்வனான சிறுத்தொண்டன்' கொடையளித்தச் சிறப்பு வாய்ந்த கல்வெட்டு வாசகம் இதோ:-

கல்வெட்டு வாசகம்

1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீ *திரிபுவ*னச் சக்கரவத்திகள் ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழ தேவற்கு யாண்டு இருபத்தொன்பதா
2. வது மிலாடாகிய சனநாத வளநாட்டு ஆற்றூற் கூற்றத்தாறகளூரில் உடையார் திருக்காமி*ஸ்வர*மு
3. டைய நாயனார் கோயிலில் எம்பெருமக்கள் மூவரையும் எழுந்தருளிவித்த மேற்படியூரில் இருக்கு
4. ஞ் செல்வனான சிறுத்தொண்டனேன் எம்பெருமக்களுக்குச் சந்தித்தவர் பூசை செய்யும்
5. படி நாள் ஒன்றுக்கு ஆற்றில் திருமஞ்சணந் தூணி பதக்கும் அந்திச் சந்தி விளக்கு இர
6. ண்டுஞ் சாத்தியருள பரிசட்டமுந் திருபள்ளித்தாமமுந் திருஅமுதுக்கு அரிசி நாநாழியுந்

7. கறியமுது நாற்பலமு இதுக்குத் தக்க உப்பு மிளகு நெய்யமுதுஞ் செல்வதாக இன்னாய

8. நார் ஸ்ரீபண்டாரத்து ஸ்ரீமாஹேஶ்வரக் கங்காணி செய்வார்களுந் தேவர்கன்மி கோ

9. யிற் கணக்கனும் முன்னிலையாக இவ்வாண்டைக் கன்னி நாயற்று பூவபக்ஷ

10. த்து ஷ்திதியையும் புதன் கிழமையும் பெற்ற அத்ததிருநாள் ஒடுக்கின அன்றாடு நற்காசு

11. ருநு இக்காசு ஐய்யாயிரமும் ஸ்ரீபண்டாரத்து ஒடுக்கி இப்படி சந்திராதித்தவரை

12. பூசை செலுத்தக்கடவதானமைக்கு இது பன்மாஹேஶ்வர இரக்ஷை இது அழிவு செ

13. ய்வான் கெங்கையிடை குமரியிடை செய்தார் செய்த பாவங்கொள்வான் ஶிவ

14. உஷூ உ இவன் எம்பெருமக்களுக்கு இட்ட பரிகலமூன்றிநாள் எடை சயஅ லம் திருவட்டணைக்கால் ஒன்றிநால் எடை எய லம் தரா

அடிக்குறிப்புகள்

1. சதாசிவ பண்டாரத்தார், தி.வை. 'பிற்காலச் சோழர் வரலாறு', அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 2008, பக். 358
2. மேலது. 359
3. பூங்குன்றன், ர. 'ஆறகளூர்' கல்வெட்டு காலாண்டிதழ்-16, த.நா. அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை, பக். 6
4. வேங்கடராமையா, கா.ம. 'கல்வெட்டில் தேவார மூவர்' சேகர் பதிப்பகம், சென்னை 2005, பக். 89
5. சிவனடியார்களுக்கு தொண்டு செய்வது நாயன்மார்களின் முக்கியக் குறிக்கோளாகும். அதுபோல சிவனடியார்களுக்கு தொண்டு செய்த இச் 'சிறுதொண்டன்' தனது முன்னவர்களை 'எம்பெருமக்கள்' என்று அழைத்துள்ளான் எனலாம்.
6. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருஞானசம்பந்தரை சீர்காழியில் முதன்முதலாக சந்தித்தபொழுது வணங்கத் திருஞானசம்பந்தர், நாவுக்கரசரை அப்பரே என்றழைத்ததாகப் பெரியபுராணம் பகர்கிறது.
7. பூங்குன்றன், ர. 'ஆறகளூர்' கல்வெட்டு காலாண்டிதழ்-16, த.நா. அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை, பக். 5

அரிட்டாபட்டி தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுகள்

4

சீ. இராமச்சந்திரன்
சிறப்புநிலைக் கல்வெட்டாய்வாளர் (ப.நி.)

மதுரையைச் சூழ அமைந்துள்ள திருப்பரங்குன்றம், சமணமலை, கொங்கர் புளியங்குளம், விக்கிரமங்கலம், அணைப்பட்டி, ஆனைமலை, மீனாட்சிபுரம் (மாங்குளம்), அழகர்மலை, கருங்காலக்குடி, கீழவளவு, திருவாதவூர், குன்னத்தூர் (வரிச்சியூர்) திருமலை, அரிட்டாபட்டி போன்ற பகுதிகளிலுள்ள மலைக்குன்றுகள் சங்ககாலத்தில், சமண மையங்களாகத் திகழ்ந்து வந்துள்ளன. இவற்றுள் அரிட்டாபட்டி, மதுரை - திருச்சி நெடுஞ்சாலையில், மதுரையிலிருந்து சுமார் 17 கி.மீ. தொலைவில் ஆனைமலைக்கு வடக்காகவும், நரசிங்கம்பட்டிக்கு வடமேற்காகவும் அமைந்துள்ளது. அரிட்டாபட்டி ஊருக்கு மேற்கில் 'கழிஞ்சமலை' என்றழைக்கப்படுகின்ற குன்றுள்ளது. இக்குன்றின் கிழக்குப்பகுதியில் 'பஞ்சவர் படுக்கை' என்றழைக்கப்படுகின்ற இயற்கையான குகைத்தளம் அமைந்துள்ளது. இக்குகைத்தளத்தில் மழைநீரைத் தடுப்பதற்காக வெட்டப்பட்ட புருவத்தின் கீழாக ஒன்றும், குகைத்தளத்தின் முகப்பில் வெட்டப்பட்ட புருவத்தின் மேலாக ஒன்றும் ஆக மொத்தம் இரண்டுத் தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ளன.

மேற்குறிப்பிட்ட இரு கல்வெட்டுகளுள் புருவத்தின் கீழே உள்ள கல்வெட்டு முனைவர் கே.வி. இராமன், முனைவர் எ. சுப்பராயலு ஆகியோரால் 1971-ஆம் ஆண்டில் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டது. புருவத்திற்கு மேலே உள்ள கல்வெட்டு தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறை கல்வெட்டு ஆய்வாளர்களால் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டது. முதற் கல்வெட்டு வாசகம் திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்களால் செம்மைப்படுத்தப்பட்டு

"நெல்வெளிஇய் சிழிவன் அதினன்
வெளியன் முழாகை கொடுபிதோன்"

என்ற வாசகம் வெளியிடப்பட்டது. இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ள

'நெல்வெளிஇய்' இன்றைய திருநெல்வேலி ஊர்ப்பெயராகக் கொள்வது பொருத்தமாகப்படுகிறது 'சிழிவன்' என்ற ஆட்பெயர் விக்கிரமங்கலம் கல்வெட்டிலும் காணப்படுவதால் சங்ககாலத்தில் இப்பெயர் பரவலாக மக்கள் வழக்கிலிருந்துள்ளதெனலாம். அதினன் என்ற ஆட்பெயர் வடஆர்க்காடு மாவட்டம் செங்கம் பகுதியிலுள்ள ஆண்டிபட்டியில் கண்டறியப்பட்ட கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக் காசிலும் காணப்படுகிறது. அகநானூற்றில் (152 ; 5, 208 ; 5) காணப்படும் 'தித்தன் வெளியன்', 'வெளியன் வேண்மான்' போன்ற மக்கட்பெயரோடு ஒப்புமையுள்ளதாக இக்கல்வெட்டிலும் 'வெளியன்' என்ற பெயர் அமைந்துள்ளது. இந்த வகையில் சங்ககாலத்தில் மக்கள் வழக்கிலிருந்த ஆட்பெயராக 'சிழிவன் அதினன் வெளியனை'க் கொள்ளலாம். சிழிவன் என்பதைச் 'செழியன்' என்றதன் மாற்று வடிவமாகவும் கருதலாம். 'முழாகை' என்ற சொல்லில் உள்ள 'முழை' என்பதற்குக் 'குகை' என்ற பொருளுள்ளதால் முழாகை என்ற சொல் குகையைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதெனலாம். வரிச்சியூரிலுள்ள 'இளநகன் கருகிய நல் முழஉகை' என்ற தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டில் 'முழஉகை' சொல் குகை என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பது ஒப்புநோக்குதற்குரியது.

இரண்டாவது கல்வெட்டு மிகவும் மெல்லிய கோடுகளாக, ஆழமின்றி சுமார் 3.10 மீட்டர் நீளத்தில் 34 எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டின் வாசகம் கீழ்வருமாறு:

"இலஞ்சிய் எளம்பேரா அதன் மகன்
எமயவன் இவ் முழஉகைய் கொடுபிதவன்"

இக்கல்வெட்டின் பொருள் 'இலஞ்சிய்' என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த எளம்பேரா அதன் மகன் எமயவர் இந்த குகைத்தளத்தை உருவாக்கியளித்துள்ளார் என்பதாகும்.

மேற்சுட்டிய கல்வெட்டு வாசகத்திலுள்ள 'இலஞ்சிய்' என்ற பெயரில் திருநெல்வேலிப் பகுதியில் தென்காசிக்கருகே ஓர் ஊர் உள்ளது. முதற்கல்வெட்டில் 'திருநெல்வேலி' குறிக்கப்பட்டுள்ளதால் இரண்டாம் கல்வெட்டிலுள்ள இலஞ்சியை தென்காசிக்கருகே உள்ள ஊராகக் கருதுவது பிழையாகாது. இலஞ்சி என்ற சொல்லுக்கு ஏரி, வாவி, கொப்பூழ், குணம், சாரைப்பாம்பு, மகிழமரம் எனப் பல பொருள்களுண்டு. இவற்றுள் இவ்விலஞ்சியை ஏரியின் காரணமாகவோ, மகிழமரத்தின் மிகுதி காரணமாகவோ அமைந்த ஊராகக் கொள்ளலாம்.

'இளம்பேராதன்' என்னும் ஆட்பெயரில் காணப்படுவது போலவே மாங்குளம் கல்வெட்டில் காணப்படும் 'இளஞ்சடிகன்' புகழூர் கல்வெட்டில் காணப்படும் 'இளங்கடுங்கோ' அழகர்மலைக் கல்வெட்டில் காணப்படும் 'எளசந்தன்' 'எளஅ அடன்' போன்ற மக்கட் பெயர்களும் காணப்படுகின்றன. 'ஆதன்' என்ற ஆட்பெயரை ஆ+து+அன் எனப் பகுத்து படைப்பவன்; பொருளை வளமாக்குகிறவன் எனப் பொருள் கொள்வர். ஆதன் பெயருக்கு ஆன்மா, அறிவில்லாதவன், குருடன், அருகன், சைன மதத்தான் எனப் பல பொருள்களுண்டு. சமணரின் குகைக்கல்வெட்டில் காணப்படும் 'ஆதன்' என்னும் பெயருக்கு சைன மதத்தார் எனப் பொருள் கொள்வது ஏற்புடையதாக இருக்கும். ஆதன் என்ற பெயர் அழகர்மலை, குன்றக்குடி போன்ற பிற இடங்களிலுள்ள கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. சங்ககாலத்தவர்களான ஆதன் ஓரி (ஆதனின் மகன் ஓரி), வில்லியாதன், நல்லியாதன் போன்ற பெயர்களிலுள்ள 'ஆதன்' என்ற பெயர் சங்ககாலத்தில் இப்பெயர் மக்கள் வழக்கிலிருந்திருப்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

'இகர யகரம் இறுதி விரவும்' என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு யகரத்திற்கு இகரமும், இகரத்திற்கு யகரமும் மாறி வரும் என்று பொருள் கொள்வதற்கு மாற்றாக, சொல்லின் இறுதியில் இகரத்திற்குப்பின் 'ய்' சேர்ந்து வரும் (விரவி) எனப் பொருள் கொள்வதே பொருந்தும் என்பதைத் தெளிவாக்கும் வகையில் இக்கல்வெட்டில் 'இலஞ்சிய்' என்ற ஊர்ப்பெயர் காணப்படுகிறது. மாங்குளம் கல்வெட்டிலும் இதே அமைப்பில் கணிய், வழுத்திய், பளிஇய் போன்ற சொற்கள் காணப்படுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

5

தமிழ் – பிராமி கல்வெட்டுகள், குகைத்தளங்கள் உணர்த்தும் சமயம்

முனைவர் **வெ. வேதாசலம்**

சிறப்புநிலைக் கல்வெட்டாய்வாளர் (ப.நி.)

தமிழ்–பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ள குகைத்தளங்கள் எச்சமயத்தவர்க்கு உரியவை என்பதில் அறிஞர்களிடையே இன்றும் கருத்து வேறுபாடு நிலவி வருகிறது. இவை வேதநெறிக்குப் புறம்பான பௌத்த, சமண, ஆசீவக சமயத்தவர்க்குரியவை என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. ஆனால் இம்மூவரில் யாருக்குரியது என்பதில் கருத்து முரண்பாடு உள்ளது. குகைத்தளங்களில் உள்ள கல்வெட்டுகள் மிகச் சுருக்கமானவை. இவற்றில் பெரும்பாலான கல்வெட்டுகளில் குகைத்தளங்களில் வாழ்ந்த சமயத்தவர் பற்றி வெளிப்படையான சான்றுகள் கிட்டவில்லை. இதனால் இவை பௌத்த சமயத்தவர்க்குரியதா? சமண சமயத்தவர்க்குரியதா? ஆசீவக சமயத்தவர்க்குரியதா? என்பதில் இன்றும் விவாதங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன.

டி.வி. மகாலிங்கம்,[1] ஆ. வேலுப்பிள்ளை[2] போன்றவர்கள் தமிழ்–பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ள குகைத்தளங்கள் சில சமணத்திற்கும் சில பௌத்தத்திற்கும் சில ஆசீவகத்திற்கும் உரியவையாக இருக்கலாம் என்று கருதுகின்றனர். கே.வி. சுப்பிரமணிய அய்யர், திரு வெங்கைய்யா போன்றவர்கள் அனைத்துக் குகைத்தளங்களும் பௌத்த சமயத்தவர்க்குரியவை என்று எண்ணுகின்றனர்.[3] க. நெடுஞ்செழியன் போன்றவர்கள் இவற்றை ஆசீவகர்களுக்குரியவையே என்று கூறி வருகின்றனர்.[4] எச். கிருஷ்ணசாஸ்திரி போன்றவர்கள் இக்குகைத்தளங்களில் பழங்குடிகளும் பின்னர் பௌத்தர்களும் அதன்பின்பு சமணர்களும் வாழ்ந்துள்ளனர் என்று கருதுகின்றனர்.[5] அண்மைக்காலத்தில் பல புதிய தமிழ்–பிராமிக் கல்வெட்டுகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. தமிழ்–பிராமிக் கல்வெட்டுகள் மீளாய்வு செய்யப்பட்டு மீண்டும் ஓரளவு நன்கு படிக்கப்பெற்று திருந்திய வாசகங்கள் வெளிவந்துள்ளன. இப்பின்னணியில் இவை எச்சமயத்தவர்க்குரியவை என்று ஆய்வு செய்து ஏதேனும் ஒரு முடிவுக்கு வர வாய்ப்புகள் உள்ளன.

பௌத்தம்

தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டு உள்ள குகைத்தளங்கள் அனைத்தும் பௌத்த சமயத் துறவிகள் தங்குவதற்குரியவை என்று கருதும் கே.வி. சுப்பிரமணிய அய்யரின் கருத்து தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுகள் கண்டறிந்து அவற்றைப் படிக்கத் தொடங்கிய தொடக்கக் காலமாகும். தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ள குகைத்தளங்களின் அமைப்பு இலங்கையில் பௌத்த துறவிகள் வாழ்ந்த பிராமி கல்வெட்டு குகைத்தளங்களோடு ஒத்துக்காணப்படுகின்றன. தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் வரும் பெயர்களும், கல்வெட்டுகள் காணப்படும் மலைகளுக்கு வழங்கும் பெயர்களும் இவை பௌத்த சமயத்தவர்க்குரியவை என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன என்று கே.வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் கருதுகின்றார்.[6]

பொதுவாக இந்திய நாட்டில் தொடக்கக் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட துறவிகள் இருப்பிடம் இவ்வாறு எளிமையான முறையிலேயே உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டில் காணப்படுவது போன்று ஒரிசாவில் காரவேலன் கல்வெட்டுள்ள உதயகிரி, கண்டகிரி குன்றுகளில் சமண சமயத்துறவியர்க்கு உறைவிடங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.[7] எனவே சமணத்துறவியர்க்கு இந்திய வரலாற்றில் தொடக்கக் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட குகைத்தள அமைப்புமுறையைப் பின்பற்றியே தமிழ்-பிராமி குகைத்தளங்களின் உட்புறம் கற்படுக்கையும் முகப்பில் புருவமும் வெட்டப்பட்டுள்ளன. எனவே இந்த அமைப்புமுறையைப் பௌத்தர்களுக்கு மட்டும் உரியவை என்று கருதமுடியாது. மேலும் இலங்கை பிராமிக் கல்வெட்டுகளும், தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகளும் சமகாலத்தவை; முந்தியவை அல்ல என்பதினைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

அடுத்து தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுள்ள மலைகளுக்கு மிகப் பிற்காலத்தில் வழங்கிய பெயர்களைக் கொண்டு அவற்றை பௌத்தர்களுக்குரியவை என்று கூறமுடியாது. இவற்றைப் பாமரமக்கள் பஞ்சபாண்டவர் மலை, பஞ்சவர் படுக்கை என்று அறியாமையில் அழைக்கின்றனர். பாண்டவர் வனவாசத்தின் போது வந்து தங்கிய இடமாகக் கருதுகின்றனர் இதனைப் புத்தரோடு தொடர்புபடுத்தி அவர் துறவறம் ஏற்றபின் தங்கி முதலில் உணவு உண்ட இடமான 'பாண்டவ பப்பதம்' என்று மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி, கே.வி.எஸ். கூறுவது முற்றிலும் பொருத்தமற்றது.[8] விக்கிரமங்கலத்தில் தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுள்ள மலையை அங்குள்ள மக்கள் அதன் அமைப்பு முறையை வைத்து 'உண்டாங்கல்' (உருண்டைக்கல்) என்று அழைத்து வருகின்றனர் இதனை அய்யர் அவர்கள் கருதுவதுபோல் பௌத்த துறவிகள் உண்ணும் இடமாகக் கொள்ளமுடியாது.

தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுள்ள மலைகள் சிலவற்றில் கழுகுகள் வந்து தங்குவதைக் கொண்டு பிற்காலத்தில் கழுகுமலை என்று பெயரிட்டிருக்கின்றனர். புத்தர் வடநாட்டில் தமது துறவு வாழ்வினை மேற்கொண்டு 'கிர்ச்சரகூடம்' என்பதே தமிழ்நாட்டில் கழுகுமலை என்று அழைக்கப்பட்டது[9] என்பது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாகும். தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுள்ள பல மலைகளிலுள்ள பழமையான கல்வெட்டுகள் இதற்குமாறாக அவற்றிற்கு வேறு பெயர் இருந்ததைத் தெரிவிப்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் வரும் 'உபாசகன்', 'மாதவிரை' என்ற சொற்கள் பௌத்த சமய வழக்கிலுள்ள சொற்களாகும். இவை பௌத்த சமயத்திற்குரிது என்று கே.வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் கருதுகின்றார். 'உபாசகா' என்ற சொல் 'உபாத்தியாயர்' என்ற சொல்லில் இருந்து வந்தது என்று கூறும் கிருஷ்ணசாஸ்திரிகளின் கூற்றினைக் கொண்டு ஐராவதம் மகாதேவன் இச்சொல் சமண சமயத்தில் பஞ்சபரமேஷ்டிகளில் ஒருவராகக் கருதப்படும் உபாத்தியாயரைக் குறிக்கும் சொல் என்று கருதுகின்றார்.[10] இக்கருத்தினை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கினாலும், சமண சமயத்தில் இல்லறத்தினைப் பின்பற்றுவோர் 'உண்ணாநோன்பிகள்', 'சாவகநோன்பிகள்' என்றே தமிழ்நாட்டில் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். சிலப்பதிகாரத்தின் காவியநாயகனாக விளங்கும் கோவலன் சமண சமயத்தினைச் சார்ந்தவர் ஆவார். அவனை இளங்கோவடிகள் 'சாவகநோன்பிகள்' என்றே குறிப்பிடுகின்றார்.[11] எனவே கொங்கர் புளியங்குளம், திருவாதவூர் கல்வெட்டுகளில் வரும் 'உபாசகன்' என்ற சொல் சமண சமயத்து இல்லறத்தாரைக் குறிக்கும் சொல்லாகக் கொள்ளலாம்.

அழகர்கோயில் தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டில் 'மாதவிரை' 'தவரை' என்று வரும் சொற்கள் பௌத்த சமய பிக்குணி மற்றும் பிக்குவைக் குறிக்கும் என்று கே.வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் கருதுகின்றார். இதனால் அழகர்மலைக் குகைத்தளம் பௌத்தர்க்குரியது என்று எண்ணினார். ஆனால் அதனை மீளாய்வு செய்து தற்போது அச்சொற்களை 'மதிரை' என்றும் 'அவ்விருஅர்உம்' என்றும் படித்துள்ளனர்.[12] இதனால் தவறாகப் படிக்கப்பட்ட வாசகத்தினைக் கொண்டும், தவறாகப் பிற்காலத்தில் தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுள்ள மலைகளுக்கு வழங்கிய பெயர்களைக் கொண்டும் அவை பௌத்த சமயத்தவர்க்கே முற்றிலும் உரியது என்று கருதுவது தவறான கருத்தாகும்.

மேலும் தமிழ்நாட்டில் பௌத்தம் குறித்து எழுதிய பேராசிரியர் கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, கே.வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் ஆகியோரின் வாதங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவையாக உள்ளன. தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டு குகைத்தளங்களை முற்றிலுமாகப் பௌத்தர்க்கே உரியவை என்று கொள்ளமுடியாது. சமண சமயத்திற்கு உரியவையும் அவற்றில் உள்ளன என்று கூறிச்சென்றுள்ளார்.[13]

ஆசீவகம்

மகாவீரர் காலத்தில் வாழ்ந்த 'மற்கலி கோசலர்' என்பவரால் ஆசீவகம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அசோகனும் அவனது பெயரன் தசரதனும் ஆசீசக சமயத்தவர்க்கு ஆதரவளித்துள்ளனர்.[14] சமணம், பௌத்தம் சங்ககாலத்திலேயே தமிழ்நாட்டிற்கு வந்துவிட்டது போன்று ஆசீவகமும் தமிழ்நாட்டில் சங்ககாலத்தில் வந்துவிட்டதா என்பது ஆய்விற்குரியது. சங்க இலக்கியங்கள் காணப்படும் ஊழ் பற்றின கருத்துக்கள் ஆசீவகர் கொள்கை சங்காலத்தில் பரவிவிட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது.

சமண பௌத்த மதங்களைப் போன்றே ஆசீவகச் சமயத்திற்கும் தமிழ்நாட்டில் ஓர் இடம் இருந்திருக்கிறது. ஆனால் நியதி என்றழைக்கப்படும் 'ஊழ்' கோட்பாட்டினைக் கொள்கையாகக் கொண்ட இச்சமயம் சமண பௌத்த சமயங்களைப் போன்று தமிழ்நாட்டில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது என்று கூறமுடியாது.[15]

ஆனால் தமிழ் இலக்கியங்கள் வாயிலாகவே ஆசீவகர் பற்றிய செய்திகளை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகியின் தந்தை ஆசீவக சமயத்தில் சேர்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. மணிமேகலையில் ஆசீவகச் சமயக் கோட்பாடுகள் அக்காவிய காலத்தில் வழங்கிய பிற கோட்பாடுகளோடு எடுத்துக்கூறப்படுகிறது. கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு சமணசமய காவியமான நீலகேசியில் ஆசீவகக் கோட்பாடுகளுக்கு மறுப்புரை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சிவஞான சித்தியாரிலும் ஆசீவகக் கோட்பாடுகள் கூறப்பட்டு மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ் நிகண்டுகளிலும் ஆசீவகர் பற்றிய குறிப்புகள் வருகின்றன. சமண, பௌத்த சமயங்களைப் போன்று இலக்கியச் சான்றுகளைத் தவிர்த்து தொல்லியல் மற்றும் பிற சான்றுகளல் ஆசீவக சமயம் குறித்த சான்றுகளைக் காண்பது

அரிதாக உள்ளது. தென்னிந்தியாவில் வழங்கிய சமயத் தத்துவங்களில் ஒன்றாக ஆசீவகம் கருதப்பட்டு அதற்குப் பௌத்தமும், சமணமும், சைவமும் மறுப்புரை வழங்கியதையே தமிழ் இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது.

கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஆசீவகர்கள் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதற்குக் காட்டப்படும் சான்றுகளும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவையாகும். ஐயப்பாட்டிற்கும் உரியவையாகும் என்று தமிழகத்தில் ஆசீவகர்கள் பற்றி ஆய்வு செய்த ர. விசயலட்சுமி கருதுவது பொருத்தமாக உள்ளது.[16] தமிழ்க்கல்வெட்டுகளில் வரும் ஆசு, ஆசபொதுமக்கள், ஆசுவிகள், ஆசுவிமக்கள் என்பதை ஆசீவகரைக் குறித்தது என்றும் இவர்களுக்காக விதிக்கப்பட்ட வரி ஆசுவக்கடமை, ஆசுவிகள்பேர் கடமை என்றும் கருதுவது தவறு. ஊர்க்காவல் புரியும் வீரர்கள் பொருட்டு வாங்கப்பட்ட வரி இதுவாகும். ஆசு என்பதற்கு குறுவாள் என்று பொருளாகும். இதனை ஏந்திய வீரர்கள் ஆசுவிகள் எனப்பட்டனர்.[17] சமண, பௌத்த சமயங்களைப் போன்று ஆசீவகர்கள் தமிழ்நாட்டுச் சமூகத்தில் இடம்பிடிக்கவில்லை. இவர்கள் தமிழ்நாட்டில் சமய நிறுவனங்கள் அமைத்து தமது கொள்கைளை மக்களிடையே பரப்பியமைக்கும் தொல்லியல் சான்றுகள் இல்லை. இந்நிலையில் டி.வி. மகாலிங்கம் தமிழ்நாட்டில் இவர்கள் பெற்றிருந்த இடத்தைப் பற்றி கூறுவது[18] மிகைப்படுத்திக் கூறப்பட்ட மிகைக்கூற்றாகவே கொள்ள வேண்டும் என்ற ஐராவதம் மகாதேவன் கருத்து பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகிறது.

தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் உள்ள குகைத்தளங்கள் ஆசீவகர்க்குரியது என்று எடுத்துக்கூறும் நெடுஞ்செழியன் அவர்களின் வாதம்[19] சிந்திக்கத்தக்கது என்றாலும் இவற்றிற்கு வலுவான வரலாற்று ஆதாரங்கள் வேண்டும். க. நெடுஞ்செழியன் தனது கருத்தற்குப் பின்வரும் ஆதாரங்களை முன்வைத்துள்ளார்.

ஐராவதம் மகாதேவன் கூறுவதுபோல் மாங்குளம் கல்வெட்டில் வரும் 'கணி' என்ற சொல் சமண சங்கத்தினைச் சார்ந்த மூத்த துறவியைக் குறிக்கும் சொல்லாகக் கொள்ளமுடியாது என்றும், காலத்தினை அளந்துஅறியும் கணியர் என்பவர்களையே குறிக்கும் என்றும், காலத்தைக் கணித்துக் கூறுவதைச் சமணர்கள் ஏற்பதில்லை என்றும் க. நெடுஞ்செழியன் கருதுகிறார். ஆனால் இதற்கு மாறாகச் சங்ககாலத்தில் மதுரை நகரில் வாழ்ந்த சமணத் துறவிகள் முக்காலத்தினையும் அளந்து அறியும் பண்பினைப் பெற்றிருந்தனர் என்று மதுரைக்காஞ்சி கூறுவது இங்கு கருதத்தக்கது.

நிறக்கோட்பாட்டின்படி பிறப்பை ஆசீவகர்கள் பிரித்துள்ளனர். இதில் இறுதியாக வருவது வெண்பிறப்பு, கழிவெண்பிறப்பு ஆகும். கழிவெண்பிறப்பை அடைந்தவர்களே வீடுபேறு பெறமுடியும் என்று ஆசீவகர் கூறுவர். கலிவெண்பிறப்பு 'பரமசுக்க' (உயர்ந்த வெள்ளை) என்று பாலி, பிராக்கிருத மொழிகளில் கூறப்படும். சங்க இலக்கியப் புலவர்களான ஓலைக்கடையத்தனார் நல்வெள்ளையார், முக்கல் ஆசான் நல்வெள்ளையார் ஆகியோர் பரமசுக்க நிலையை அடைந்தவர்கள் என்றும் இதேபோன்று மறுகால்தலை தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டு குறிக்கும் 'வெண்காசிபன்' என்பவனும் ஆசீவகச் சமயத்தைச் சார்ந்த 'பரமசுக்க' நிலையை அடைந்தவர் என்றும் க. நெடுஞ்செழியன் கருதுகின்றார். இதேபோன்று விக்கிரமங்கலம் கல்வெட்டில் குறிப்பிடும் வெந்ஆதன் (வெண் ஆதன்) ஆசீவகச் சமயத்தினரைச் சார்ந்தவன் என்றும் கருதுகின்றார். இதனால் தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகள் காணப்படும் குகைத்தளங்கள் அனைத்தும் ஆசீவர்களுக்கு உரியவை என்றும், ஐராவதம் மகாதேவன் கூறுவது போன்று சமண சமயத்திற்கு உரியவை அல்ல என்றும் கருதுகின்றார். கருமை, வெள்ளை, வெண்மை என்று நிறங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனிதர்களுக்குப் பெயரிடும் பொதுவழக்கம் பழங்காலத்தில் இருந்துள்ளது. இதற்குச் சமயப்பின்னணி கொடுத்து பொருள் கூறுவது சிந்திக்கத்தக்கது என்றாலும் இதனை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு நிறப்பெயர்களைப் பெற்றவர்கள் அனைவரும் ஆசீவகர்கள் என்று கருதிவிட முடியாது.

சமணம்

தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ள குகைத்தளங்களை பௌத்தர்க்குரியவை அல்ல என்று கூறி அவை சமணர்க்குரியதாகக் கருதும் இரா. நாகசாமி, அதற்குப்பின்வரும் காரணங்களைக் கூறுகின்றார்.[20] தமிழகம் பௌத்த சமயத்தினை ஆதரித்த அசோகனது ஆட்சிப்பரப்பில் இல்லாதது, சுயாட்சி படைத்த தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. இதனால் பௌத்த சமயத்தினைப் பரப்புவதற்குரிய அசோகனது அதிகாரிகள் தமிழ்நாட்டில் இல்லை. எனவே பௌத்தம் தமிழகத்தில் வளர வாய்ப்பில்லாமல் போயிற்று. தமிழ்நாட்டு அகழாய்வில் பெரிய அளவிலான புத்த சமயச்சின்னங்கள் கண்டறியப்படவில்லை. தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுக் குகைத்தளங்களில் பிற்காலத்தினைச் சார்ந்த பௌத்த சமய எச்சங்கள் காணப்படவில்லை. அவற்றில் சமண சமய எச்சங்களாக தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்களே

காணப்படுகின்றன. பௌத்த பிக்குகள் மற்றும் சங்கங்கள் பற்றிய குறிப்புக்களைத் தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் காணமுடியவில்லை. தமிழ்நாட்டு மன்னர்கள் சமண சமயத்திற்கே ஆதரவு அளித்துள்ளனர். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ்நாட்டு மன்னர்கள் சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாறியதாகக் கூறுகின்றனரே அன்றிப் பௌத்தத்திலிருந்து மாறியதாகக் கூறவில்லை. எனவே சமணத்தின் செல்வாக்கு தமிழ்நாட்டில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு இருந்தது. பௌத்த சமயத்திற்கு இத்தகைய ஆதரவு இல்லை என்று இரா. நாகசாமி கருதுகின்றார். இதேபோன்ற கருத்தினை கே.வி. இராமனும் கொண்டுள்ளார்.[21] சமணரை வாதிட்டு வெல்ல மதுரைக்கு கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வந்த சம்பந்தர் தமது மதுரைப் பதிகத்தில் மதுரையைச் சுற்றியிருந்த ஆனைமலை முதலிய குன்றங்களில் சமணர்கள் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இரா. நாகசாமியின் மேற்கண்ட கருத்துக்களை ஆ. வேலுப்பிளளை மறுத்தாலும்[22] தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டு குகைத்தளங்கள் பௌத்தர்க்குரியவை என்று அவரால் உறுதி செய்ய இயலவில்லை. டி.வி. மகாலிங்கத்தினைப் பின்பற்றி இக்குகைத்தளங்களைப் பௌத்த-சமண-ஆசீவக சமயத்திற்குரியதாக இருக்கவேண்டும் என்று கூறுகின்றார். இவை ஒரே சமயத்திற்குரியவை அல்ல என்று கருதுகின்றார். ஆனால் அண்மையில் ஐராவதம் மகாதேவன் நூல் வெளிவந்தபோது அதனை மதிப்பீடு செய்த ஆ. வேலுப்பிள்ளை தமது கட்டுரையில்[23] தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுக் குகைத்தளங்கள் சமண சமயத்திற்குரியவை என்னும் மகாதேவன் கூற்றினை மறுக்கவில்லை.

அண்மையில் வெளியிடப்பட்ட ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்களின் தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகள் குறித்த நூல் தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டு குகைத்தளங்கள் சமண சமயத்திற்கே உரியவை என்றே கூறுகிறது. இதற்குச் சான்றாக இந்நூலில் பல அகச்சான்றுகளையும், புறச்சான்றுகளையும் ஐராவதம் மகாதேவன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் (பக். 126-139). தமிழ்-பிராமி குகைத்தளங்கள் பௌத்தர்க்குரியவை என்று கருதும் கே.வி. சுப்பிரமணிய அய்யர், வெங்கையா, எச். கிருஷ்ண சாஸ்திரி ஆகியோரின் கருத்துக்கள் தவறு என்பதைத் தற்போது முழுவதுமாகப் படிக்கப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன என்கின்றார் மகாதேவன்.

முன்னர் கண்டபடி உபாசகன் என்ற சொல்லும், மாதவிரை என்ற சொல்லும் பௌத்த சமயச் சார்புடையவை அல்ல என்கின்றார். அழகர்மலைக் கல்வெட்டில் வரும் 'பம்மிதி' என்ற சொல் சமணப்பெண் துறவியைக் குறிக்கும் சொல் என்று கூறுகின்றார். மாங்குளம் கல்வெட்டில் வரும் 'கணி' என்ற சொல் சமணத் துறவிகளின் தலைவரைக் குறிக்கும் (மூத்த ஆச்சாரியர்) சமண சமயத்திற்குரிய சொல் வழக்காகும். அமணன் என்ற சொல் வரும் புகளூர் கல்வெட்டிற்கு முற்பட்ட காலத்தினைச் சார்ந்த கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு மேட்டுப்பட்டி தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டில் 'அமணன்' என்ற பெயர் வருகிறது. சிரமணன் என்ற சொல்லில் முதலில் உள்ள அகரம் கெட்டு அமணன் என்று மாறி உள்ளது. அமணன் என்ற சொல் வடஇந்தியாவில் உடலை வருத்தித் தவஞ் செய்யும் பௌத்த-சமண-ஆசீவகத் துறவிகளைக் குறித்தாலும் தமிழ்நாட்டில் சமணரைக் குறிக்கவே இச்சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளது என்கிறார் மகாதேவன்.

அசோக மன்னன் தமது கல்வெட்டுகளில் பௌத்த சமயத்தவரைக் குறிக்க சங்கத்தினைக் குறிப்பிட்டுள்ளான். சமண சமயத்தவரைக் குறிக்க 'சிரமணர்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளான்[24] ஆசீவகரைக் குறிக்க ஆசீவகர் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளான். எனவே மேட்டுப்பட்டி புகளூர் கல்வெட்டுகளில் வரும் அமணன் என்ற சொல் சமண சமயத்தவரையே குறித்தது எனலாம். தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுக் குகைத்தளங்களைப் பௌத்த சமயத்தினைச் சார்ந்தவை என்று கே.வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் போன்றோர் எழுதிய காலத்தில் 'அமணன்' என்ற சொல் வரும். தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகள் கண்டறியப்படவில்லை என்பது இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டும்.

மேட்டுப்பட்டி கல்வெட்டில் மதுரையைச் சார்ந்த 'அமணன் அத்திரன்' என்பவன் குறிப்பிடப்படுகின்றான். சங்க நூலான மதுரைக்காஞ்சி மதுரையில் இருந்த பல்வேறு சமய இருக்கைகள் பற்றிக் கூறும்போது மதுரையில் இருந்த சமணப்பள்ளி பற்றியும் அதில் உறைந்த சமண முனிவர்களை வழிபடச் சென்ற சமண சமய இல்லறத்தார் பற்றியும் கூறுகிறது. மதுரையில் பௌத்த-ஆசீவகப் பள்ளிகள் இருந்ததாகக் குறிப்பிடவில்லை. மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடும் கடவுள் பள்ளியை பௌத்தப் பள்ளி என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுவார். இதனை தவறு என்று பலர் கருதுகின்றனர். இதனால் தமிழ்நாட்டில் அதிக அளவில்

மதுரையைச் சுற்றிக் காணப்படும் தமிழ்-பிராமிக் குகைத்தளங்களையும் அதேபோன்று பிற இடங்களில் காணப்படும் தமிழ்-பிராமி குகைத்தளங்களையும் சமணர்க்குரியதாகக் கருத வேண்டியுள்ளது.

முடிவு

இன்றைய நிலையில் புதிய தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகளின் கண்டுபிடிப்புகளும், பழைய-புதிய கல்வெட்டுகளை மீளாய்வு செய்த அவற்றைத் திருத்தமுறப்படித்த தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டு வாசகங்களும், தமிழ்-பிராமி குகைத்தளங்கள் சமணசமயச் சார்புடையவை என்று கருதுவதற்கு மிகுந்த வாய்ப்பளிக்கின்றன. இந்நிலையில் வேறு சான்றுகள் கிடைக்கும் வரை ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்களின் கருத்தினையே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. T.V. Mahalingam, Early South Indian Palaeography, University of Madras, 1974, p.176
2. A. Velu Pillai, Epigraphical Evidences for Tamil Studies, International Institute of Tamil Studies, Chennai 1980, p.92
3. K.V. Subramaniya Ayyar,The Earliest Monuments of the Pandya Country and their Inscriptions, Proceedings and Transactions of the third oriental conference of Madras, 1924.

   மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி, பௌத்தமும் தமிழும், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1957, பக். 60-63, 64-70.
4. க. நெடுஞ்செழியனின் ஐராவதம் மகாதேவனது "Early Tamil Epigraphy from the Earliest Times to the Sixty Century A.D."
5. H. Krishna Sastri, ARE 1919, pp. 330-332; ARE 1908-09 paragraph-7
6. The Earliest Monuments of the Pandya Country and their Inscriptions.
7. Jains Art and Architecture, Vol. I, A. Ghosh (Ed.) Bharatiya Janampit, New Delhi-1974, pp. 74-81.
8. பௌத்தமும் தமிழும் பக் 64-67
9. மேலது. பக் 71-72
10. I. Mahadevan, "Early Tamil Epigraphy from the Earliest Times to the Sixty Century A.D.," Cre-A, Chennai and Harvard University, USA, p. 127.
11. சிலப்பதிகாரம், கொலைக்களக்காதை அடி. 18-19

12. I. Mahadevan, pp. 371, 379
13. கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, தமிழ்நாட்டில் பௌத்தம், சிந்தனை, பேராதனை 1968
14. ர. விஜயலட்சுமி, தமிழகத்தில் ஆசீவர்கள், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1988 பக். 99
15. A.L. Bashiam, The Wonder That was India, Rupa.Co.Calcutta, 1998, pp. 294-296

    A.L. Basham, History and Doctriences of the Ajivikas, Reprint 1981, Delhi
16. தமிழகத்தில் ஆசீவர்கள்; பக். 100
17. எ. சுப்பராயலு, தமிழ்க்கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி, முதல் தொகுதி அ-ஞெ, சாந்தி சாதனா, சென்னை, 2003, பக். 46
18. Early South Indian Palaeography, p. 188
19. க. நெடுஞ்செழியனின் ஐராவதம் மகாதேவனின் நூல் மதிப்பீட்டுக் கட்டுரை
20. R. Nagaswamy, "The origin of Tamil Brahmi Script" (Ed) S.P. Gupta, K.S. Ramachandran, Delhi 1980, pp. 80-81
21. K.V. Raman, The Brahmi Inscriptions of Tamilnadu: An Historical Assessment, The Srilanka Journal of South Asian Studies, Vol. I, Jaffna 1976
22. Epigraphical Evidences for Tamil Studies, pp. 88-90
23. International Journal of Dravidian Linguistics, IJDL Vol. XXXIII No. I, Trivananthapuram, 2003
24. Early South Indian Palaeography, p.167
25. மதுரைக்காஞ்சி அடி. 475-488
24. Epigraphical Evidences for Tamil Studies, p.100

6 முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டு

நா. கணேசன்
மண்டல உதவி இயக்குநர்
மதுரை

மதுரை மாவட்டம் மேலூர் வட்டம் மதுரையிலிருந்து 20 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் மேலூருக்கருகில் அரிட்டாபட்டி என்ற ஊர் அமைந்துள்ளது. அவ்வூரிலுள்ள கழிஞ்சமலையில் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் நெல்வேலி சிழிவன் அதினன் வெளியன் என்பவனும், இலஞ்சி எளம் பேராதன் மகன் எமயவன் என்பவனும் சமணத்துறவிகள் தங்குவதற்கு குகைத்தளங்களையும், படுக்கைகளையும் (முழாகை) அமைத்துக் கொடுத்துள்ளனர். இச்செய்தி இம்மலையில் பண்டையத் தமிழ் (தமிழ்-பிராமி) எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

கழிஞ்ச மலைக்கருகில் 'ஆப்டான் மலை', 'ராமாயி மலை' என்ற இரு மலைகள் உள்ளன. இம்மூன்று மலைகளிலிருந்து வரும் மழை நீரை பாசனத்திற்காகவும், குடிநீர்த் தேவைக்காகவும் தேக்கி வைப்பதற்குப் பெரிய கண்மாயை வெட்டி, தண்ணீரை ஒழுங்குபடுத்திட குமிழி (மதகு) அமைக்கப் பட்டுள்ளது. இக்குமிழித்தூண்களில் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டொன்று புதிதாகக் கண்டறியப்பட்டது.

பாண்டிய நாட்டை கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் (கி.பி. 1216 முதல் கி.பி. 1244 வரை) முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் ஆட்சி செய்தான். இம்மன்னனின் ஆட்சிக்காலத்தில் நிகழ்ந்த வரலாற்று நிகழ்வினை வெளிப்படுத்தும் கல்வெட்டு இக்குமிழித்தூண்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கல்வெட்டு

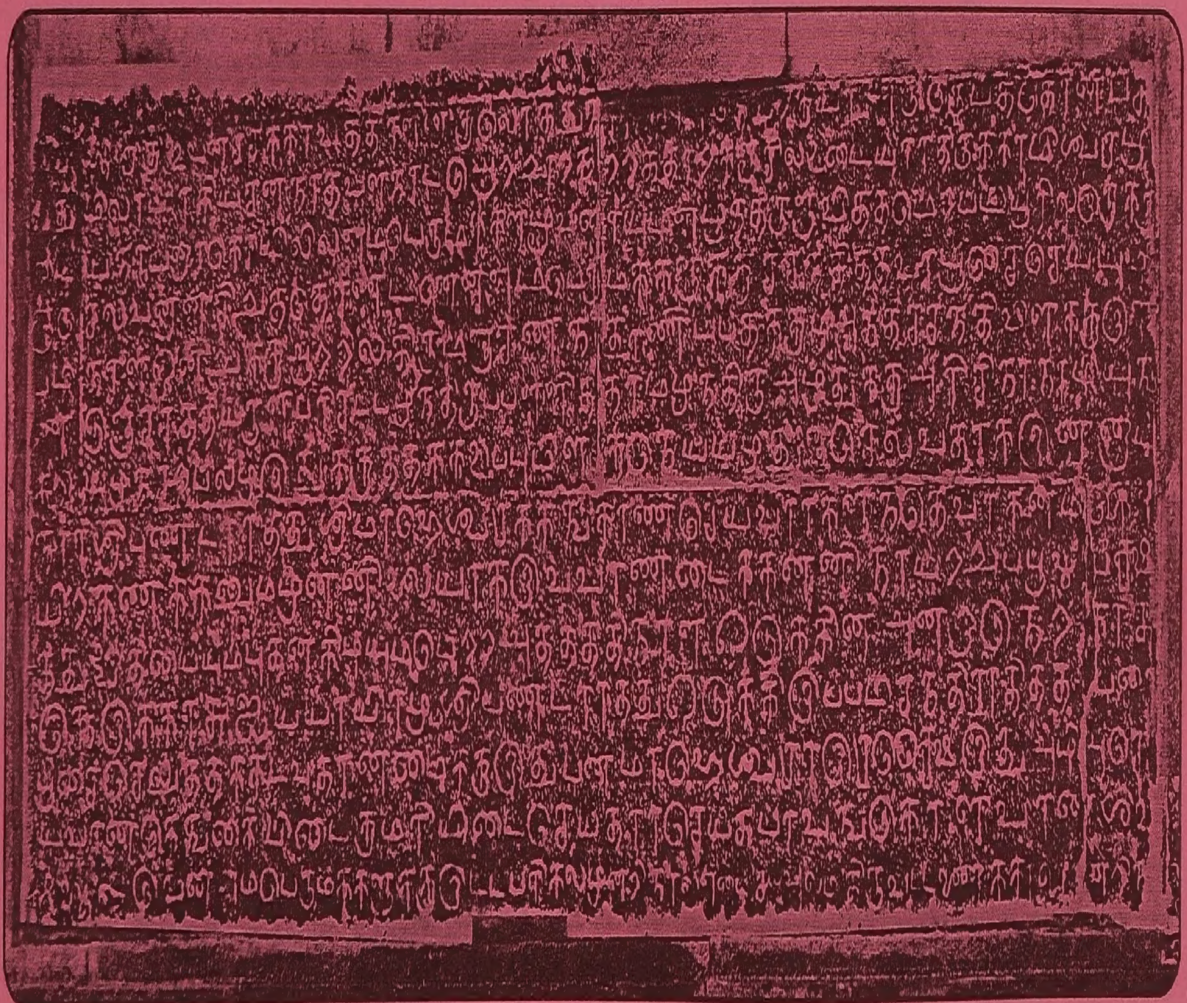
1. ஸ்ரீ சோணா
2. டு கொண்
3. டருளிய வீ
4. ர அபிஷேக
5. விசைய அ
6. பிஷேகம்
7. பண்ணிய
8. ருளிய சுந்
9. தர பாண்டி
10. ய தேவற்
11. கு யாண்டு
12. பதினஞ்சா
13. வது பொதிகை
14. வளவன் ஸ்ரீ ஆ
15. ணை மேல் ெ
16. காண்டான்
17. கல்லுவித்
18. ..ம் நாட்

என்ற இக்கல்வெட்டின் தொடக்கத்தில் 'ஸ்ரீசோணாடு கொண்டருளிய சுந்தரபாண்டிய தேவற்கு' என்ற தொடர் முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனைக் (கி.பி. 1216- கி.பி.1244) குறிப்பதாகும். முதலாம் மாறவர்ம சுந்தர பாண்டியன் சோழநாட்டின்மீது மூன்று முறை படையெடுத்துள்ளான். இம்மன்னன் படையெடுத்தபொழுது சோழ நாட்டை ஆட்சி செய்த மன்னன் மூன்றாம் இராஜராஜ சோழன் ஆவான். இரண்டாம் முறை வெற்றி கண்டபொழுது சோழ நாட்டின் தலைநகரான முடிகொண்ட சோழபுரத்து (பழையாறை) அரண்மனையில் வீற்றிருந்து வீராபிஷேகமும், விஜயாபிஷேகமும் செய்து கொண்டான். இந்நிகழ்வு கி.பி. 1227-இல் நடைபெற்றதாக இம்மன்னனின் 11-ஆவது ஆட்சியாண்டு ஜம்புகேஸ்வரம் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. அதன் பிறகு காணப்படும் இம்மன்னனது மெய்க்கீர்த்திகளில் வீராபிஷேகமும், விஜயாபிஷேகமும் பண்ணியருளிய என்ற தொடர் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

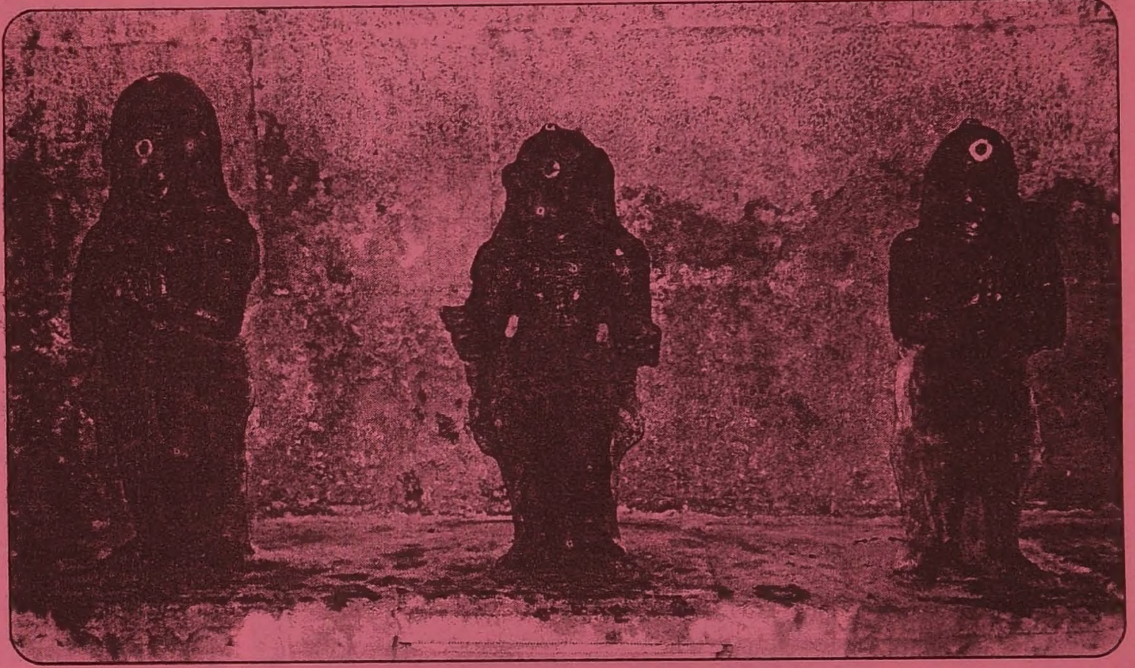
இம்மன்னனின் பதினைந்தாவது ஆட்சியாண்டில் கி.பி. 1231-இல் 'பொதிகை வளவன் ஸ்ரீ ஆணைமேல்கொண்டான்' என்பவன் அரிட்டாப்பட்டி கழிஞ்சமலையின் அடிவாரத்தில் பெரிய கண்மாயை வெட்டி அதில் குமிழி (மதகு) அமைத்துக் கொடுத்துள்ளான். இச்செய்தி மேற்காணும் கல்வெட்டில் பொறிக்கப் பட்டுள்ளது. பிற்காலத்தில் 'ஆணைமேல்கொண்டான் கண்மாய்' என்பது மருவி 'ஆனகொண்டான் கம்மாய்' என்று மக்களால் தற்போது அழைக்கப்படுகின்றது. கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு வரை பாண்டிய நாட்டில் 'அரிட்டாப்பட்டி' புகழ்பெற்ற ஊராக விளங்கியதை மெய்ப்பிக்கும் சான்றாவணங்களாக அங்குள்ள குகைத்தளமும், குடைவரைக்கோயிலும், அவற்றிலுள்ள கல்வெட்டுகளும் திகழ்கின்றன. கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் 'நீர் மேலாண்மை நிர்வாகம்' சிறப்பாகச் செயல்பட்டதை புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கண்மாய்க் கல்வெட்டு உணர்த்துகிறது.

'நீரின்றியமையாது உலகெனின்', 'ஏர்பின்னது இவ்வுலகு' என்பதன் உண்மையை உணர்ந்த முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே கண்மாய் வெட்டி, கரையமைத்து, தண்ணீரைத் தேக்கி வைத்து, அத்தண்ணீரை வேளாண்மைக்கும், குடிநீருக்கும் முறைப்படுத்தி வழங்க குமிழியை (மதகு) நிர்மாணித்து தண்ணீர் ஒழுங்குமுறைத் திட்டத்தைத் சிறப்பாகச் செயல்படுத்தியுள்ளான். இவ்வரலாற்று நிகழ்வினை உணர்த்திடும் கல்வெட்டே அரிட்டாபட்டி கண்மாய்க் கல்வெட்டாகும்

எம்பெருமக்கள் வழிபாடு கூறும் ஆறகளூர் கல்வெட்டு

தேவார மூவர் முதலிகள் சிற்பங்கள், ஆறகளூர்

மகதை நாடாழ்வான் இராசராச
வாணகோவரையன் சிற்பம்

முதலாம் மாறவர்மன்
சுந்தர பாண்டியனின்
கண்மாய் கல்வெட்டு
கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு